

မင်းခိုက်စိုးစန်

မင်းသားကြီး

ဝတ္ထုတိုများ

မင်းခိုက်စိုးစန်

မင်းသားကြီးဝတ္ထုတိုများ

“မင်းသားကြီး” လို့ ခေါ်သံများ ကြားလိုက်ရင်
“ငါ့ကို ခေါ်တာများလား” ဆိုတဲ့ အထင်နဲ့ လှည့်ကြည့်တတ်တဲ့
အကျင့်ကတော့ သူတို့ သုံးယောက်စလုံးမှာ
စွဲသွားတယ်။

ပျက်နာပန်းချီ - တော်တိဆွေ

MKS0013
3,000.00 KS

မင်းသားကြီးဝတ္ထုတိုများ၊ မင်းခိုက်စိုးစန်

စာမျက်နှာ ၂၀၇ မျက်နှာ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၀ .၅ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း

၂၀၁၇၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်စု ၅၀၀

၂၀၁၂ နန်းဒေဝီစာပေဇာတ်ပုံအကြိမ်

ရောင်းစျေး ၃၀၀၀ ကျပ်

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

မင်းသားကြီး
ဝတ္ထုတိုများ
မင်းခိုက်စိုးစန်

ရတနာစာအုပ်ကြီး ၂၀၁၅

mgyc.com

mgyc.com

မာတိကာ

- အလန့်တကြား အမှာစာ	က
၁။ ငါရဲ့အဘိဓာန်	၃
၂။ သိမ်းဆည်းထားတဲ့ အမှိုက်	၂၀
၃။ ဇာတ်ဝင်ခန်း	၂၅
၄။ သင်သိသမျှ ဖြည့်စွက်ထည့်သွင်းရေးသားပါ	၃၉
၅။ သေမင်း ဗုံသံကြောင့် ရွာတဲ့မိုး	၄၈
၆။ ခွကျသူ	၆၀
၇။ ကျွန်တော့်ရဲ့ အရပ်တစ္ဆေ	၇၃
၈။ ကျွန်တော်နှင့် ဖေဖော်ဝါရီခါးခါး	၈၉
၉။ သင်္ကြန်အရူးတစ်ယောက်အကြောင်း	၉၆
၁၀။ နွဲ့ထဲ၌ လှည်းဘီးကျံနေသည်	၁၀၈
၁၁။ စာမေးပွဲ	၁၂၆
၁၂။ ကျိန်စာ	၁၃၃
၁၃။ နဂါးမျက်စောင်း	၁၄၅
၁၄။ ကျွန်တော့်ဒိုင်ယာရီထဲတွင် ရေးမှတ်ထားဖြစ်သော လူ ၁၃ ယောက် အကြောင်း	၁၆၃
၁၅။ သင်္ချာသေလို့ ဝင်စားတဲ့စိတ်	၁၈၃
၁၆။ မင်းသားကြီး	၁၉၇

mgyc.com

mgyc.com

အလန်တကြား အမှာစာ

အမှာစာရေးဖို့ ကိုကျော်စိုးက ဖုန်းဆက်လာတော့ ကျွန်တော် 'လန်' သွားတယ်။ ချက်ချင်းပဲ ဒါကဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲလို့ ဆက်မေးမိ သွားခဲ့တယ် ထင်တာပဲ။ သူက မရေမရာတွေ တောင်ပြော မြောက် ပြော လျှောက်ပြော ပြီး ဖုန်းချသွားတယ်။ ရယ်ကျဲကျဲအသံနဲ့။ နောက်တစ်နေ့ တွေ့တော့မှ သူ အတည်ပြောမှန်း သိတယ်။

'အမှာစာ' တဲ့။ ဘာကို မှာရမှာလဲ၊ မှာဖို့ကော လိုသေးလို့ လား။ သူ့ကိုဖြင့် တစ်တိုင်းပြည်လုံး သိပြီးသားကြီးကို။ 'အမှာစာ ဆိုတာ order letter ကို ခေါ်တာလားလို့ သူ့ကို ပြန်နောက်တော့ 'မင်းဘယ်လို ထင်သလဲ၊ ကောင်းရင် ကောင်းတယ်၊ မကောင်းရင် မကောင်းဘူး ... ဒဲ့ရေး' လို့ ပြောပါလေရဲ့။ သူ ပြောပြောနေတဲ့ စကားတစ်ခွန်း ရှိပါတယ်။ 'ကိုယ်က တစ်ခါတလေ ညံ့တဲ့ အရသာ ကို ကြိုက်တယ်' ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်စာရေးတဲ့ သက်တမ်းနဲ့ ယှဉ် ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ရဲ့ စာတွေဟာ ကျွန်တော့်အတွက် ကောင်း ၏။ ညံ့၏ ပြောစရာ 'အကြောင်းအရာ' မဟုတ်ပါ။ သူ ပေးတဲ့

Message ကို အမိလိုက်ယူနိုင်ရုံ ကိုယ် သိသလိုလေး သိမ်းထားရုံ ပညာယူရုံ သက် သက်ပါပဲ။

Fender ဂီတာကို တောက်လျှောက် တီးလာတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ stretocaster, telecaster ခွဲမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်ဟာက ပိုကောင်းသလဲ ဆိုတာလည်း သူနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။ ဘာ Series ပဲဖြစ်ဖြစ် သူ ကြိုက်မှာပါပဲ။ (အသေချာဆုံးကတော့ အမှာစာ မရေးတတ်မှန်းသိလို့ကို တမင်ရေးခိုင်းသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒီဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် ကော်ပီကို လက်ထဲ ထိုးအပ်သွား၏။)

စာအုပ်ကို စဖတ်လိုက်တော့ A, B, C, D, E, F, G ဆိုတဲ့ လူခုနစ်ယောက်နဲ့ ခွေးတစ်ကောင်ကို တွေ့တယ်။ x, y သင်္ချာမသိ ကိန်းတွေကို လိုက်တွက်ရတယ်။ နည်းနည်း အလုပ်ရှုပ်သွားတယ်။ ကျွန်တော်သာဆိုရင်တော့ ခွေးကိုသတ်၊ မှော်ဆရာလိုလို ကောင်ကြီး ပေးတဲ့ ဆန်တွေကို ယူ၊ ပြီးရင် မှော်ဆရာကိုပါ သတ်။ ပြီးမှ လူသေရော၊ ခွေးသေရော အသားတွေ လွှာယူ၊ အခြောက်ခံ၊ နေလှန်းကြော်လှော်ပြီး ရှိတဲ့ ဆန်နဲ့ ခုနစ်ယောက်လောက်အောင် စားပစ်မှာပဲ။ အတော်ကြာရင် တိမ်တွေ ပြန်လာဦးမှာပေါ့။ သူဝတ္ထုထဲမှာ ပြောပါတယ်။ လူတွေက သင်္ချာသိပ်မကျွမ်းကြဘူး။ သူဌေးတွေကို မသေဆေး သွားကျွေးတဲ့ကောင်က ရှိသေးတယ်။ သူ့ခမျာ သမက်ကို ကြက်ဥတိုက်တဲ့ အချိုးမျိုး။ ဟိုမှာဖြင့် ပြားနေကြပြီ။ ပြီးတော့ လူ ၁၃ ယောက် ..။ အပုဒ်စေ့ လိုက်ရေးနေရအောင်လည်း ဒါက အဖြေစာအုပ်မှာ အမှတ်ခြစ်ရတာမျိုး မဟုတ်လေတော့ 'မှာ' တဲ့ ကိစ္စကို ဒီမှာပဲ အလန့်တကြား ပစ်ချခဲ့လိုက်တော့မယ်။

(ကိုကျော်စိုးရေ ခင်ဗျားလိုတော့ အိမ်သာထဲကို ဆေးလိပ် တစ်လိပ် စာတစ်အုပ်နဲ့ ဝင်သွားပြီး အမှာစာကြီး ပိုက်ပြီး ဘယ်ပြန် ထွက်လာနိုင်မလဲဗျာ၊ နော်)

အခြားသော ယောင်ဝါးဝါးများ
၁၉၄၄ ကျွန်တော် တောင်ငူမြို့ကနေ ရန်ကုန်ကို ပြောင်းခါနီးမှာ

ဆရာဇော်ဇော်အောင်ရဲ့ 'ကြောင်ရေးတဲ့ ဝတ္ထု' ကို မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်မှာ ဖတ်ခဲ့ရတယ်။ လေးတန်းကျောင်း ပြီးခါစပေါ့။ ရန်ကုန်ပြောင်းပြီး ငါးတန်းမှာ မင်းခိုက်စိုးစန်ရဲ့ 'ငှက်ကလေးရဲ့ သက်တော်စောင့်'၊ ဆရာသစ္စာနီရဲ့ 'အမည်မဲ့ကဗျာများ' စသည် စသည်ဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ဆက်ကာဆက်ကာ ဝိုင်းဝန်းရိုက်နှက်၊ ခုတ်ဖြတ်။ ကျွန်တော် စုတ်ပြတ်သွားခဲ့ရပါသည်။ ဘာတွေလဲ ဒါ ဘာကြီးတွေလဲ။ ကျောင်းမှာ သင်တဲ့ မြန်မာစာနဲ့ အပြင်မှာ ဖတ်ရတဲ့ ဒီမြန်မာစာတွေ ဘာကွာနေလဲ၊ ဘာတွေ လုပ်နေကြတာလဲ၊ 'မရက်စက်ကြပါနဲ့ ကျွန်တော် ငယ်ပါသေးတယ်' ရူးပြီ။ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ဘူး။ ဒီစာတွေဟာ သူစိမ်းဆန်သလို အင်မတန်လည်း ဖော်ရွေတယ်။ ခြေနင်းကြမ်းသလောက် အစွန်းရောက်အောင်လည်း သိမ်မွေ့လွန်းနေတယ်။ အနှောင့်အယှက်ပေးတယ်၊ မသိချင်ယောင် ဆောင်တယ်။ ပခုံးကို ဖက်ထားတယ်၊ ပါးကို လွှဲရိုက်တယ်။ 'ဖြောင်း' ခနဲ။ ပို့စ်မော်ဒန်ဆိုပဲ။ တစ်ချက် တစ်ချက် 'ဖော်ဝေးငှက်များ' လိုမျိုး ကဗျာထဲကနေ လှမ်းလှမ်းခြောက်တဲ့ တစ္ဆေတွေကိုလည်း တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ဒါတွေကို ကျွန်တော် သွေးရူးသွေးတန်း တစ်စွန်းတစ်စ လှမ်းလှမ်းဆွဲကြည့်နေမိခဲ့သလား ကျွန်တော် မမှတ်မိပါ။ သစ်လွန်းတဲ့ ဒဏ်ကြောင့် အူရောင်ငန်းဖျား ဖြစ်တဲ့အခါဖြစ်၊ စိတ်ထဲကတော့ ဒီစာတွေကို 'ချစ်' တတ်နေခဲ့ပါပြီ။

ဆရာဇော်ဇော်အောင်၏ အသက် ၇၅ နှစ်ပြည့် စာအုပ်ကြီးမှာ ဝင်ရောက်ရေးသားခွင့်၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဒုတိယမြောက် စာအုပ်အတွက် ဆရာသစ္စာနီ ရေးပေးတဲ့ အမှာစာ လက်ရေးမူကို ကိုယ့်မျက်လုံးနဲ့ ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့ခွင့်၊ ကိုယ်ရေးတဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို Emperor Band နဲ့ ဦးညီထွဋ် ကိုယ်တိုင် သီဆို အသံသွင်းတာကို နားနဲ့ ဆတ်ဆတ်ကြားခွင့်၊ ကိုလေးဖြူနဲ့ Duet သီချင်း အတူသီဆိုခွင့်တို့ကိုရခဲ့ပြီး အခု ကိုယ်ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဖတ်ခဲ့ရသော စာရေးဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ စာအုပ်ရှေ့ဆုံးမှာ 'ရေးချင်တာရေး' ဆိုပြီး အခွင့်ပေးခြင်းကို ခံခဲ့ရသောအခါ ကျွန်တော် မည်သို့ ဖြစ်မည်

ကို အားလုံးသိကြမည် ထင်ပါသည်။ ဘုရားစူး၊ ကျွန်တော် ဒါတွေကို အိပ်မက်တောင်မှ မမက်ဖြစ်ခဲ့ပါ။ ကျွန်တော် မျှော်လင့်သည့် အရာများထက် မမျှော်လင့်ထားသော ကိစ္စများကို ဘုရားက ပို၍ ပေးခဲ့သည် ထင်ပါသည်။

အစဉ်အလာဖျက်ခြင်း နှစ်ပါးသွား

‘ကိုကျော်စိုး အငယ်က အကြီးကို အမှာစာရေးတာ အစဉ်အလာမရှိဘူးနော်’ လို့ ကျွန်တော် သတိပေးတော့ သူက ‘အေး အဲဒီအစဉ်အလာ မရှိတာကို လုပ်ချင်တာ’ ဟု ပြန်ပြောခဲ့ပါတယ်။ (‘အစဉ်အလာဖျက်ခြင်း’ ဆိုတဲ့ Album တစ်ခုလည်း မကြာမီလေး တင် ထွက်သွားခဲ့ပါသေးတယ်) လူတိုင်းစေ့ အစဉ်အလာ ဖျက် ကုန်ကြလျှင်လည်း မကောင်းပါ။

‘အစဉ်အလာဖျက်ခြင်း’ သာ အစဉ်အလာကြီးတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ရင် ဒုက္ခ။

MUCHAPPRECIATED!!
ကျားပေါက်
(BIG BAG)

**မောင်မောင်အေးက မေးပြီး
မင်းခိုက်စိုးစန် ဖြေပါတယ်**

မေး - အင်တာဗျူးတွေမှာ ခဏခဏ တွေ့နေရတဲ့ ‘အနုပညာလောက’ ထဲကို တစ်ကျော့ပြန်ဝင်လာတာတို့၊ ပြန်ထွက်သွားတာတို့၊ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက် လုပ်နေတာတွေဟာ ဘယ်အပေါက်ကနေလဲဆိုတာသိရင် တစ်ဆိတ် လမ်းညွှန် ပေးစေလိုပါတယ်။

ဖြေ - အဲဒီအပေါက်ဟာ တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်ထဲက ဆင်လှောင်ရုံမှာ ရှိပါတယ်။ အနုပညာလောကဆိုတာ နေရာတစ်ခု မဟုတ်ပါဘူး။ ဇာတ်စင် တစ်ခု မဟုတ်ပါဘူး။ ပရိသတ်ရဲ့ ‘လေးစားအသိအမှတ်ပြုမှု’ ကို ဆိုလိုတာ ဖြစ်ပါတယ်။ မဟာဆွေ၊ ဒါရိုက်တာ ဦးသုခ၊ မေရှင်၊ မြို့မငြိမ်းတို့ သေတာ ကြာပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ခုထိ အနုပညာလောကထဲက မထွက်ရသေးဘူး။ သူတို့ကို ပရိသတ်က ခုထိ လေးစားအသိအမှတ် ပြုနေတုန်းမို့လို့ပါ။

စောစောကပြောတဲ့ အပေါက်က ဝင်ကြတာကတော့ ‘ယင်ကောင်’ တွေပါ။ ယင်ကောင်တွေဟာ ဆင်ရဲ့ ကျောကုန်းပေါ် နားခါနီးမှာ ‘ဗျို... ဆင်ကြီး၊ ခင်ဗျားပေါ်မှာ ကျွန်တော် နားပြီဗျို’ လို့ နှုတ်ဆက်တယ်။ ပြန်ခါနီး ကျတော့လည်း ‘ဆင်ကြီးရေ... ပြန်လိုက်ဦးမယ်ဗျို’ လို့ပြောပြီး ထပျံသွားတယ်။

ဆင်ကတော့ ယင်ကောင်လာနားတာလည်း မသိလိုက်ဘူး၊ ပြန်သွား
တာလည်း မသိလိုက်ဘူး။

ငါ ရဲ့ အ ဘိ ဓာ န်

Air

air ဆိုတာ လေကို ဆိုလိုမှန်း အားလုံးက သိကြပြီးသားပါ။ အားလုံးက လေကို ရှုရှိုက်ရတယ်။ လူတစ်ယောက်ချင်းစီအတွက် လေဟာ မရှိမဖြစ် အရေးကြီးတယ်။

ဗန်းစကားမှာတော့ give the air ဆိုတာ ချစ်သူကို စွန့်လွှတ်ရတယ် လို့ အဓိပ္ပာယ် ရပြန်ရော။ အဲဒီတော့ ချစ်သူဆိုတဲ့ စကားလုံးဟာ air (လေ) ဆိုတာနဲ့များ အဓိပ္ပာယ်ချင်း သွားညီမျှနေမလားလို့ ကျွန်တော် စဉ်းစားမိ ပြန်တယ်။

ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ လူတွေ အသက်ရှင်ဖို့ လေဟာ အရေးကြီးသလို ချစ်သူဟာလည်း မရှိမဖြစ် လိုအပ်တယ် မဟုတ်လား။ ချစ်သူနဲ့ လေဟာ အချိန်အဆချင်း တူနိုင်ပါတယ်။

နောက်ပြီး လေဟာ နေရာတိုင်းမှာ အလွယ်တကူ ရတယ်လေ။ ချစ်သူ တွေကို လေလို သဘောထားရင် ကျွန်တော့်ကို စိတ်များ နာကြမလား။

Backbone

ရိုးရိုးစင်းစင်း အဓိပ္ပာယ်လေးပါ။ Back က နောက်ဘက် ကျောဘက်၊ bone က အရိုး။ အဲဒါကို ပေါင်းစည်းလိုက်တော့ backbone ဆိုတာ ကျော

ထောက် နောက်ခံ လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ ကိုယ့်ကို နောက်ကနေ မားမား မတ်မတ် ထောက်ပံ့ပေးနေတဲ့ ငွေကြေး၊ အဖွဲ့အစည်း၊ ပြီးတော့ ဘာညာ ဘာညာပေါ့။

ဗန်းစကားမှာတော့ နောက်ထပ် အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုး ရှိသေးတယ်။

Backbone ဆိုတာ သတ္တိ လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ ခင်ဗျားမှာ သတ္တိ ရှိရဲ့လား၊ ကျွန်တော်ကတော့ သတ္တိမရှိဘူးဗျာ၊ Backbone မရှိလို့ပေါ့။

တချို့လူတွေက Backbone (ကျောထောက် နောက်ခံ) ကောင်းတော့ Backbone (သတ္တိ) ကောင်းကြတယ် ဆိုပဲ။

Cheat

Cheat ဆိုတာ မရိုးသားတာ၊ လှည့်ဖြားတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီစကားလုံးကို er ပေါင်းထည့်လိုက်လို့ cheater ဖြစ်သွားရင်တော့ လှည့်စားသူ၊ မရိုးသား သူ ဆိုပြီး ပြုလုပ်သူ ဖြစ်မသွားပါဘူး။

ဗန်းစကားမှာ cheater ဆိုတာ မျက်မှန် လို့ အဓိပ္ပာယ် ရပါတယ်။ ကျွန်တော် နည်းနည်း စဉ်းစားကြည့်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ မျက်လုံးတွေ အပေါ်မှာ ဖုံးအုပ်တဲ့ မှန်ဟာ cheat (လှည့်စားတယ်) ဆိုတဲ့ စကားလုံးနဲ့ ဘယ်လိုများ ဆက်စပ် ပတ်သက်နေသလဲ ဆိုတာကိုပေါ့။

နည်းနည်းတော့ ဆိုင်မယ် ထင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အမြင်တွေ မှာ အယူဝါဒအရောင်တွေ စွန်းထင်းနေပြီဆိုရင် အရှိကို အရှိအတိုင်း မမြင် နိုင်တော့ဘဲ (ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် လှည့်စားပြီး) အစွဲအလမ်းတွေနဲ့ ပုံဖော် ကြည့် တတ်ကြတယ် မဟုတ်လား။

ကျွန်တော်တို့ဟာ ပကတိကို မမြင်ကြပါဘူး။ ကိုယ့်စိတ် အစွဲကိုပဲ မြင်ကြတာပါ။

Dead

Dead ဆိုတဲ့ စကားလုံးဟာ သောတာကို ဆိုလိုမှန်း အားလုံးက သိကြပြီ။

သားပါ။ ဒါပေမဲ့ ဗန်းစကား အုပ်စုထဲမှာ နောက်ထပ် စကားလုံးတစ်ခု ကျွန်တော် သွားတွေ့တယ်။ Dead heat တဲ့။ Dead က သေတာ၊ heat က အပူဆိုပြီး သေသွားတဲ့ အပူလို့တော့ ဖြစ်မလာပါဘူး။

Dead heat ဆိုတာ ပြိုင်တူ ပန်းဝင်တာကို ဆိုလိုတာပါ။ လှေနှစ်စင်း ပြိုင်တဲ့အခါ၊ လူ နှစ်ယောက် အပြေးပြိုင်တဲ့အခါ အတူတူ တစ်ပြိုင်နက် တည်း ပန်းဝင်ခြင်းပေါ့။

ကျွန်တော်က Dead ဆိုတဲ့ စကားလုံးလေးကို သဘောကျတာ။ Dead (သေဆုံးပြီ) ဆိုရင် ခင်ဗျားရဲ့ အောင်မြင်ခြင်းတွေရော၊ ရှုံးနိမ့်မှုတွေ ရော၊ မြင့်မားမှုတွေရော၊ နိမ့်ကျမှုတွေရော အားလုံးဟာ ပြိုင်တူ ပန်းဝင်ကြ ပါတယ်။

Eighty-Six

ဗန်းစကားထဲမှာ eighty-eight တို့ eighty-six တို့ ဆိုတာတွေဟာ အတော့် ကို ကတ်သီးကတ်သတ် နိုင်ပါတယ်။

Eighty-eight ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က စန္ဒရားတဲ့။

Eighty-six ရဲ့ အဓိပ္ပာယ် ကျပြန်တော့လည်း ၈၆ မဟုတ်ပြန်ဘူး။

‘ဘာမှ မရှိဘူး’ (nothing) လို့ အဓိပ္ပာယ် ရပါတယ်။

တကယ်လို့ တစ်စုံတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို

‘ဘာရည်မှန်းချက်တွေ ရှိပါသလဲလို့’ မေးခဲ့မယ် ဆိုပါစို့။ ကျွန်တော် က ‘86’ လို့ ပြန်ဖြေပါမယ်။ ရည်မှန်းချက်တွေ ၈၆ ခုတောင် ရှိတယ်လို့ မယူဆစေချင်ပါဘူး။

ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ တေလေမှာ ဘာဆို ဘာမှ လုံးဝ မရှိတာပါ။

Filthy

Filthy ဆိုတဲ့ စကားလုံးဟာ ‘ညစ်ပတ်ယုတ်မာသော’ လို့ အဓိပ္ပာယ် ဆောင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စကားလုံးတွေရဲ့ အသွင်ပြောင်းမှုဟာ အံ့ဩဖို့

ကောင်းတယ်။ Filthy (ညစ်ပတ်ယုတ်မာသော) ဆိုတဲ့ စကားရဲ့ နောက်ကနေ rich (ချမ်းသာကြွယ်ဝမှု) ဆိုတဲ့ စကားလုံး ပေါင်းထည့်လိုက်ရင် Filthy rich ဆိုတာ 'အရမ်းကို အံ့ဩစရာနန်း ချမ်းသာတယ်' လို့ အဓိပ္ပာယ် သက်ရောက်သွားပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ စကားလုံး ကမ္ဘာထဲမှာပဲ ရှိတာပါ။

တကယ့် လူ့အဖွဲ့အစည်း လူ့လောကထဲမှာတော့ Filthy ညစ်ပတ် ယုတ်မာတဲ့ လူတွေဟာ သူတို့ရဲ့ နောက်ကနေ rich (ချမ်းသာကြွယ်ဝမှု) ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ် ပေါင်းထည့်လိုက်ရုံနဲ့တော့ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသွားလိမ့်မယ် မဟုတ်ပေဘူး။

လူယုတ်မာဟာ လူယုတ်မာပါပဲ။

Green Light

Green ဆိုတာက အစိမ်းရောင် Light ဆိုတာက မီးရောင်။

အဲဒီတော့ Green light ရဲ့ အဓိပ္ပာယ် တည့်တည့်က 'မီးစိမ်းပြ' တာပါ။ ဆင့်ပွား အဓိပ္ပာယ်ကို ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ 'ခွင့်ပြုတာ၊ လုပ်ပိုင်ခွင့် ပေးတာ' လို့ ပြောရမယ် ထင်တယ်။ မီးပွိုင့်တွေမှာ ဆိုရင် မီးစိမ်းပြမှ မောင်း ခွင့်ရတာ မဟုတ်လား။

အခုလည်း ဒီလိုပါပဲ။

Green Light ပြုပြီဆိုရင် ခင်ဗျား (လုပ်ချင်နေတာကို) 'လုပ်ပေးတော့'ပဲ။

ဒါပေမဲ့ Green ဆိုတဲ့ စကားလုံး တစ်လုံးတည်းဆိုရင် အဓိပ္ပာယ် သတ်သတ် ရှိသေးတယ်။

ဗန်းစကားမှာ Green ဆိုတာ ပိုက်ဆံ လို့ အဓိပ္ပာယ် ရပါတယ်။

တိုက်ဆိုင်လိုက်ပုံများနော်။ Green Light (လုပ်ခွင့်ပြုသည်) ဆိုတဲ့ အင်္ဂလိပ် စကားနှစ်လုံးမှာ Green (ပိုက်ဆံ) ဆိုတဲ့ စကားလုံးက ရှေ့က အရင် လာတာနော်။ ကတ်သီးကတ်သတ်ဗျာ၊ ဘာတွေမှန်းလည်း မသိဘူး။

High

High ဆိုတဲ့ စကားဟာ မြင့်မားတာပါ။ တိုက်တာတွေ၊ သစ်ပင်တွေ၊ တောင်တွေ မြင့်မှ မဟုတ်ပါဘူး။ ရာထူး မြင့်မားရင်လည်း high ပဲ၊ ငွေကြေး ချမ်းသာကြွယ်ဝမှု မြင့်ရင်လည်း high ပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ ဗန်းစကားမှာတော့ high ဆိုတာ 'ယစ်မူးတာ' လို့ အဓိပ္ပာယ်ရပါတယ်။ သေရည် မူးတာ မျိုးပေါ့လေ။

ကြံကြံဖန်ဖန်နော်။ 'မြင့်မားတာ' နဲ့ 'ယစ်မူးတာ' ဟာ စကားလုံးတစ်လုံးတည်း ဖြစ်နေရတယ်လို့။ ဘယ်သူတွေကများ အဲဒီစကားလုံးတွေကို တွဲစပ်ထားပါလိမ့်။

တချို့က အမြင့်ကို တက်ရင် မူးတတ်တယ်နဲ့ တူပါတယ်။

ID

ID ဆိုတာဟာ (I ကိုကော D ကိုပါ နှစ်လုံးစလုံးကို စာလုံးကြီးနဲ့ ရေးရင်) Identity လို့ ခေါ်တဲ့ ပုဂ္ဂလိက သတ်မှတ်ချက်ကို ဆိုလိုရာ ရောက်ပါတယ်။ မှတ်ပုံတင်တို့၊ ဝန်ထမ်းကတ်တို့ စတဲ့ မိမိ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ ဖြစ်ကြောင်း သက်သေခံ အထောက်အထား လက်မှတ်ဟာ ID ပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ id ဆိုပြီး (i ကိုရော d ကိုပါ စာလုံး အသေးတွေနဲ့ချည်းပဲ) ရေးမယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ရဲ့ မသိစိတ်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ 'အတ္တ' လို့ အဓိပ္ပာယ်ရပါတယ်။

တကယ်တော့

ကိုယ့်အတ္တ (id) ဟာ ကိုယ်ဘယ်သူလဲ ဆိုတဲ့ သတ်မှတ်ချက် (ID)

ပါပဲ။

John

မိန်းမတစ်ယောက်ကို အတိအလင်း မယူဘဲ အိမ်တစ်ဆောင် မီးတပြောင်နဲ့

စပွန်ဆာပေးထားတာ ကို John လို့ ခေါ်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ John မှာ နောက်ထပ် အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုး ရှိပါသေးတယ်။

အဲဒါကတော့ John ဆိုတာ 'အိမ်သာ' တဲ့။

အိမ်တွေ၊ ကားတွေ၊ ဟန်းဖုန်းတွေ စပွန်ဆာ လိုချင်တဲ့ ကလေးမလေးတွေ စဉ်းစားကြည့်ဖို့ပါ။

'ငါတို့ဟာ အိမ်သာတွေ ဖြစ်နေကြပြီလား' လို့။

အဲဒီမေးခွန်းလေး တစ်ခုတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်မေးကြည့်စေချင်တယ်။

Kick back

Kick က ကန်သည်၊ back က နောက်ကျော ဆိုတော့ ကျောကို ခြေထောက်နဲ့ ကန်တယ်လို့ အဓိပ္ပာယ်ထွက်တယ် မထင်ပါနဲ့။ ဘာမှ မဆိုင်ပါဘူး။

Kick back ရဲ့ အဓိပ္ပာယ် 'သက်သောင့်သက်သာ ရှိတာ၊ ဖိမ်ကျတာ၊ အဆင်ပြေပြေ နေရတာ' ကို ဆိုလိုတာပါ။

ဒါပေမဲ့ နောက်ထပ် အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုး ရှိသေးတယ်။ Kick ဆိုတဲ့ စကားလုံးနဲ့ back ဆိုတဲ့ စကားလုံးကြားမှာ ဟိုက်ဖင် လို့ ခေါ်တဲ့ (-) တုံးအတို အမှတ်အသားလေး ထည့်လိုက်မယ် ဆိုပါဖို့။

Kick-back ။ ဒါဆိုရင်တော့ အဓိပ္ပာယ်က 'လာဘ်ထိုးတာ' ဖြစ်သွားပါတယ်။ ဟုတ်ကဲ့။ 'လာဘ်ထိုးတာ' နဲ့ 'သက်သာတာ' နှစ်ခုကြားမှာ တုံး တို (-) လေးပဲ ကွာပါတယ်။

Low down

နိမ့်တာတွေ၊ ကျတာတွေ လျှောက် မစဉ်းစားပါနဲ့။ ဒါက ဗန်းစကားဆိုတော့ အဲဒီလို တိုက်ရိုက် အနက် ကောက်လို့ မရဘူးပေါ့။

Low down မှာ နာမ်(noun) သဘောဆောင်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ နာမဝိသေသန (adj) သဘောဆောင်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဆိုပြီး နှစ်မျိုးရှိပါတယ်။

Low down ဟာ (n) အနေနဲ့ ဆိုရင် ‘အမှန်တရား၊ အချက်အလက် မှန်’ လို့ အဓိပ္ပာယ်ရပြီး (adj) အနေနဲ့ ဆိုရင် ‘တရားမျှတမှု မရှိတာ’ ကို ဆိုလိုပါတယ်။

ကျေးဇူးပြု၍ Low down ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို နှစ်ခါဆက်တိုက် မရွတ်ဆိုကြပါနဲ့။

Monkey

သိတယ် မဟုတ်လား။ Monkey ဆိုတာ မျောက်လေ။ ဘယ်တော့မှ အငြိမ် မနေတဲ့ ကောင်၊ အာရုံ နောက်စရာကောင်းတဲ့ အကောင်။ မြန်မာစကား အသုံးအနှုန်းမှာလည်း မျောက်ကို စိတ်မနှစ်မြို့စရာအဖြစ် သုံးနှုန်းကြတာပဲ မဟုတ်လား။

လင်ငယ်နေတာကို ‘မျောက်မ ထားတယ်’ တို့၊ မသင့်တော်တဲ့ သူက နေရာရနေတာကိုလည်း ‘ဘုရားကား အောက်၊ မျောက်ကား အထက်’ တို့ ဆိုတဲ့ စကားပုံနဲ့။

အမေရိကန်၊ အင်္ဂလိပ် ဗန်းစကားမှာလည်း မျောက်ကို နှစ်မြိုက်ကြပုံ မပေါ်ဘူး။

Monkey business ဆိုရင် ‘မရိုးသားတဲ့ အလုပ်’ လို့ အဓိပ္ပာယ် ရတယ်။ အဲ Monkey clothes ဆိုရင်တော့ ‘ယူနီဖောင်း ဝတ်စုံ’ ကို ခေါ် တာပါ။

ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီ စကားလုံးနှစ်ခု နီးနီးကပ်ကပ် ရှိနေတာကို ကြည့်ပြီး သိပ်ကို အသည်းယားတာပဲ။

Number

နံပါတ်တွေကို ရေတွက် ကြည့်ရအောင်။

Number One ဆိုတာဟာ ဗန်းစကားမှာ ‘ရာထူးအကြီးဆုံးလူ၊ ထိပ်ဆုံးကလူ’ လို့ အဓိပ္ပာယ် ရပါတယ်။ ကုမ္ပဏီ တစ်ခုမှာ ရာထူး အကြီး

ဆုံး လူဟာ နံပါတ်ဝမ်းပေါ့။

Number Two ဆိုရင်တော့ ဒုတိယလူလို့ မဆိုလိုတော့ပါဘူး။
'မစင်စွန့်တယ်' လို့ပဲ အဓိပ္ပာယ် ရပါတယ်။ ကြည့်စမ်း ... နံပါတ် တစ်ခု
ကွာရုံနဲ့တင် တော်တော် အဓိပ္ပာယ် ပြောင်းတယ်နော်။

ကြံဖန်ပြီး ဂုဏ်ယူချင်ရင် ဂုဏ်ယူလို့တော့ ရတာပေါ့။ ခင်ဗျားတို့
ကျွန်တော်တို့ အားလုံးဟာ နံပါတ်ဝမ်းတွေ မဖြစ်ကြပေမဲ့ အားလုံး နံပါတ်
တူးတော့ ဖြစ်ကြတာပဲ မဟုတ်လား။

ကျွန်တော်ကတော့ ဘဝမှာ Number One မဖြစ်ချင်ပါဘူးဗျာ။
တန်ဖိုးလေးနည်းနည်း တိမ်းစောင်းသွားတာနဲ့ အိမ်သာထဲ ရောက်သွားမှာ
ကိုး။

0

Old

Old ဆိုတာ အသက်ကြီးတာ၊ အိုမင်း ဟောင်းနွမ်းတာကို ခေါ်တာ
ပါ။ Old နဲ့ ပေါင်းစပ်ရတဲ့ အတွဲအဖက် စကားလုံးအမျိုးမျိုးကို လိုက်ပြီး
အဓိပ္ပာယ် ပြောင်းသွားတဲ့ ဗန်းစကားတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။

flame ဆိုရင် မီးတောက်မီးလျှံ မဟုတ်လား။ အဲဒါကို Old နဲ့ တွဲ
လိုက်တော့ Old flame ဆိုပြီး 'အိုမင်းသွားတဲ့ မီးလျှံ' လို့ အဓိပ္ပာယ်မဆောင်
ပါဘူး။ Old flame ဆိုတာ ကိုယ်နဲ့ မပေါင်းဖက်လိုက်ရဘဲ ကွဲသွားတဲ့
'ရည်းစားဟောင်း' ကို ခေါ်တာပါ။ (ရည်းစား ဆိုတာဟာလည်း မီးတောက်
မီးလျှံ တစ်မျိုးပဲ မဟုတ်လား။)

နောက်တစ်မျိုးက Old goat ပါ။ ဆိတ်အိုကြီး မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ့်
အဓိပ္ပာယ်ကတော့ 'အသက်ကြီးလာတာနဲ့အမျှ စိတ်ပျက်စရာကောင်းတဲ့သူ'
တဲ့။

ဆိုကြပါစို့ဗျာ။ အခု ခင်ဗျားမှာ ရည်းစားရှိနေပြီဆိုရင် ... အဲဒီ
ရည်းစားနဲ့ ပေါင်းဖြစ်မှာလား။ မပေါင်းဖြစ်ဘူးလား ဆိုတဲ့အပေါ် မူတည်
ပြီး အခေါ်အဝေါ်တွေကို စဉ်းစားထားကြည့်ရအောင်။

ခင်ဗျား ရည်းစားနဲ့ကွဲသွားရင် နောင်တစ်ချိန်မှာ သူဟာ မီးလျှံအို

တစ်ခု (Old flame) ဖြစ်မယ်။ ခင်ဗျား ရည်းစားနဲ့ယူဖြစ်ရင် နောင်တစ်ချိန် မှာ သူဟာ ဆိတ်အိုကြီးတစ်ကောင် (Old goat) ဖြစ်လာပါလိမ့်မယ်။

ကဲ ... ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင်ကရော မီးတောက်မီးလျှံလား။ ဆိတ်လား။

Power

P နဲ့ စတဲ့ အင်္ဂလိပ် စကားလုံးတွေထဲမှာ Power ကို လူသိများပါတယ်။ Power ဆိုတာ ဩဇာအာဏာ၊ ပြီးတော့ လျှပ်စစ်ဓာတ်အား၊ ပြီးတော့ စက်တစ်ခုခုကို သက်ဝင် လှုပ်ရှားလာစေတဲ့ အဖွင့်အပိတ်။ နောက် သင်္ချာမှာဆိုရင် 'ထပ်ကိန်း'။

ဪ မေ့လို့။ Horse Power ဆိုတာ ရှိသေးတယ်။ ဩဇာအာဏာ ရှိတဲ့ မြင်းကို ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ 'မြင်းကောင်ရေအား' ကို ဆိုလိုတာပါ။

ကျွန်တော် စဉ်းစားမိတာ တစ်ခုရှိပါတယ်။ ဩဇာအာဏာ (Power) ဆိုတာ လျှပ်စစ်ဓာတ်အား (Power) လို့ပဲလို့။ ခံနိုင်ရည်ဝန်အား တစ်စုံတစ်ရာ သတ်သတ်မှတ်မှတ် ရှိရမယ်။ တိတိကျကျ တိုင်းထွာထားတဲ့ စနစ်ရှိရမယ်။ စည်းကမ်းတကျ အသုံးပြုနိုင်မှု ရှိရမယ်။

ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင် လောင်ကျွမ်းနိုင်တယ်၊ ဓာတ်လိုက်ပြီး သေနိုင်တယ်။ အန္တရာယ်ဖြစ်နိုင်တယ်လေ။

တချို့ ကျပြန်တော့လည်း သင်္ချာထပ်ကိန်း (Power) နဲ့ တိုးပွားလာတဲ့ စားဝတ်နေမှု ဒုက္ခတွေကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ဘဝကို မြင်းတစ်ကောင်နဲ့ ခွန်အား (Horse Power) နဲ့ ရုန်းကန်ကြရတယ်။

ဪ နောက် စကားလုံးတစ်ခု ကျန်နေသေးတယ်။ (Power nap) တဲ့။ 'အားသစ်မွေးဖို့အတွက် တစ်ရေးတစ်မော အိပ်တာ' ကို ဆိုလိုတာပါ။

ကဲ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ တစ်ရေးတစ်မောလောက် အိပ်လိုက်ကြဦးစို့။ မြင်းတစ်ကောင်လို ရုန်းဖို့အတွက်လေ။

Question

Question လို့ ဆိုတိုင်း 'မေးခွန်း' ကို ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။

Question of Money ဆိုတာ 'ငွေသာ အဓိက' လို့ အဓိပ္ပာယ် ရတယ်။

နောက်တစ်ခုက ...

Question of How တဲ့။ 'လုပ်နည်း ကိုင်နည်းက အရေးကြီးတယ်' ဆိုပဲ။

ကျွန်တော်ကတော့ Question နဲ့ စတဲ့ အဲဒီစကားလုံးနှစ်လုံးကို ထပ် တလဲလဲ ရေရွတ်နေမိတယ်။

'ငွေသာ အဓိက'၊ 'လုပ်နည်းကိုင်နည်းက အရေးကြီးတယ်'

အဲဒီလိုနဲ့ပဲ ကျွန်တော့် ဦးနှောက်ထဲမှာ Question (မေးခွန်း) တွေ အထပ်ထပ် တိုးပွားလာပြန်လေရော။

Roaring

Roaring ဆိုတာ အသံကျယ်လောင်တာကို ခေါ်တာပါ။ အဲဒါက လည်း တွဲစပ်တဲ့ စကားလုံးနဲ့ လိုက်ပြီး အဓိပ္ပာယ်အမျိုးမျိုး ပြောင်းတတ် တာပဲ။

Roaring trade ဆိုတာက အစုလိုက် အပြုံလိုက် အများအပြား ရောင်းချလိုက်ရတာ ကို ဆိုလိုတာပါ။ အချို့ကြီး ပွတယ်ပေါ့လေ။

Roaring drunk ဆိုရင်တော့ drunk ဆိုတာကတော့ အရက်သောက် တာကို ဆိုလိုမှန်း အားလုံးသိကြပြီသားပဲ) 'အရက်မူးပြီး သောင်းကျန်း ဆူပူတယ်' ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပေါ့။ Roaring success ဆိုတာကလည်း အဲဒီ သဘော ခပ်ဆန်ဆန်ပါပဲ။ success ဆိုတာက 'အောင်မြင်မှု' မဟုတ်လား။

အဲဒီတော့ Roaring success ဆိုတာ အကြီးအကျယ် အောင်မြင်မှု ရတာကို ဆိုလိုတာပါပဲ။

ထူးဆန်းတဲ့ စကားတစ်လုံးတော့ ရှိသေးတယ်။ Roaring twen-

ties တဲ့။ ဒီနေရာမှာ Roaring 20 s ဆိုတဲ့ စကားလုံးဟာ ၁၉၂၀ ပြည့်နှစ်များကို ဆိုလိုတာပါ။ ၁၉၂၀ ကနေ ၁၉၂၉ ခုနှစ်အတွင်း ကာလတွေဟာ သူတို့ ဗြိတိသျှ ပြည်သူလူထုတွေအတွက် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စရာ ကာလတွေ ဖြစ်ခဲ့လို့ အဲဒီစကားလုံး 'တွင်' ခဲ့တာဆိုပဲ။

ကဲ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စရာ ကာလတွေကကော။ Roaring ဘယ်လောက်ဖြစ်မလဲ။ ten လား၊ twenties လား၊ thirties လား။

Snoot

Snoot ဆိုတာက နှာခေါင်းကို ခေါ်တာပါ။ အသက်ရှင်ဖို့အတွက် လိုအပ်တဲ့ 'လေ' ကို ရှူရှိုက်ရတဲ့ အစိတ်အပိုင်းပေါ့လေ။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ကိုယ့်နှာခေါင်းပေါက်နဲ့ ကိုယ် အသက်ရှူကြရတယ် မဟုတ်လား။

ဒါပေမဲ့ Snooty ဆိုတာက ကျတော့ 'ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့ သူတွေကို လိုက်ပြီး မျက်နှာလို မျက်နှာရ ဖားနေတဲ့လူ' လို့ အဓိပ္ပာယ် ရပါတယ်။

တချို့က ကိုယ့်နှာခေါင်း (Snoot) နဲ့ ကိုယ် အသက်ရှူကြတယ်။ တချို့ကျပြန်တော့ ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့ လူတွေကို (Snooty) လိုက်ဖားပြီး အသက်ရှူကြတယ်။

အသက် ရှင်သန်ပုံ နည်းတွေကတော့ အမျိုးမျိုးရှိတာပေါ့လေ။

Twist

Twist ဆိုတာ ဗန်းစကား အနေနဲ့ဆိုရင် 'ကောင်မလေး ငယ်ငယ်၊ မိန်းမပျိုလေး' တဲ့။

အဲဒီ စကားလုံးကို -ed ပေါင်းထည့်လိုက်ရင် Twisted ဆိုတာက 'နည်းနည်းလေး ရူးသွပ်တယ်' လို့ အဓိပ္ပာယ် ရပါတယ်။

အဲဒီ Twist ကိုပဲ -er ပေါင်းထည့်လိုက်တော့ Twister ဖြစ်လာတယ်။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ 'မုန်တိုင်း' တဲ့။

အဲဒီစကားလုံး သုံးခုဟာ ဘာကြောင့် ဆက်စပ်နေရတာလဲ။

ကျွန်တော့် စိတ်အထင်ကို ပြောရရင်တော့ မိန်းမပျိုလေးတွေဆိုတာ နည်းနည်းပါးပါးလေးလောက်တော့ ရူးသွပ်တတ်ကြသူတွေလည်း ဖြစ်မယ်၊ ပြီးတော့ တစ်ချိန်တည်းမှာ 'မုန်တိုင်း' တွေလည်း ဖြစ်နေကြတယ်နဲ့ တူပါတယ်။

Uncle

Uncle (ဦးလေး) ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရဟာ ကိုယ့်မိခင်၊ ဖခင်ရဲ့ အစ်ကို (ဒါမှမဟုတ်) ညီကို ခေါ်တာပါ။ ဒါက ဆွေမျိုးစပ်တဲ့ သဘောနဲ့ပြောရရင် ပေါ့လေ။ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘဲ အလွတ်သဘောနဲ့ပြောရရင် ကိုယ့်မိဘတွေရဲ့ ရင်းနှီးတဲ့ အမျိုးသား မိတ်ဆွေတွေကိုလည်း ဦးလေး အရင်းအချာလို သဘောထားပြီး (Uncle John, Uncle Smith) ရယ်လို့ နာမည်ရှေ့ကတပ်ပြီး တရိုတသေ ခေါ်လေ့ရှိပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ဒီဘက်ခေတ်မှာတော့ 'အန်ကယ်' ခေါ်ရတာတွေ သိပ်များတယ်။ အရိုအသေပေးရတာတွေလည်း သိပ်များတာပဲ။

(ကိုယ့်မိဘနဲ့ ရင်းနှီးသူတွေလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့) ဟိုနေရာရောက်ရင်လည်း 'အန်ကယ်' ခေါ်ရ။ အရိုအသေ ပေးရ။ ဒီနေရာ ရောက်ရင်လည်း 'အန်ကယ်' ခေါ်ရ အရိုအသေ ပေးရနဲ့။

နေရာတိုင်းမှာ မြိန်မြိန်ကြီး အရိုအသေခံနေကြတဲ့ 'အန်ကယ်' တွေ အများကြီးပဲ။

Uncle ဆိုတဲ့ စကားလုံးတစ်လုံးတည်းရဲ့ ဗန်းစကား အဓိပ္ပာယ်ကတော့ 'ခိုးရာပါပစ္စည်း လက်ခံတဲ့ သူ့ခိုးလက်ခံ' တဲ့။

ကျွန်တော့်ကို 'အန်ကယ်' လို့ ခေါ်မယ်ဆိုရင် Uncle နောက်မှာ ကျွန်တော့်နာမည်လေးတော့ တပ်ခေါ်ပေးကြပါဗျာ။

VIP

VIP ဆိုတာ Very Important Person ကို ဆိုလိုပါတယ်။ 'အလွန်

အရေးကြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်' လို့ အဓိပ္ပာယ်ရလေမလားပဲ။

နောက်တစ်မျိုးရှိသေးတယ်။ VIP နဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်လေ။ VOP တဲ့။ အဲဒါကတော့ Very Ordinary Person ကို ပြောတာပါ။ 'ဘာမှ မထူး ခြားတဲ့ သာမန်လူပါ' တဲ့။

ကျွန်တော်ကတော့ စဉ်းစားမိတယ်။ လူလူချင်း အတူတူ အဲသည်လို နှစ်မျိုးနှစ်စား ခွဲခြားလို့ ရသလားလို့။

ဘယ်သူတွေက အရေးကြီးနေပြီး ဘယ်သူတွေကတော့ အရေးမကြီးဘဲ ဖြစ်နေရတာလဲ။ ဘယ်လိုအချက်အလက်တွေကို ကြည့်ပြီး လူတစ်ယောက်ကို VIP လား၊ VOP လား ခွဲခြားတာလဲဟင်။ သူ စီးလာတဲ့ကားကို ကြည့်တာလား။ သူ ဝတ်လာတဲ့ အဝတ်အစားကို ကြည့်တာလား။ သူ့ရဲ့ အောင်မြင်ကျော်ကြားမှုလား။ သူ ပိုက်ဆံလား။

ကျွန်တော့်အတွက်ကတော့ အိမ်သာတွင်း ပြည့်လျှံနေတဲ့ အချိန်မှာ မစင်တွင်း ဆယ်တဲ့သူဟာ VIP ပဲ။ သူက အရေးကြီးတယ်လေ မဟုတ်ဘူးလား။

အင်း VIP ကို နောက်ပြောင်ပြီး ဖွင့်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုး သတ်သတ်ရှိသေးတယ်။ Very Idiotic Person တဲ့။ 'ရူးကြောင်ကြောင် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး' လို့ ပြောတာပါ။

'ခင်ဗျားဟာ ဘယ်လို VIP မျိုးလဲ' လို့ တချို့လူတွေကို လက်တို့ပြီး မေးကြည့်လိုက်စမ်းပါဗျာ။

Woman

Woe ဆိုတာက 'ဒုက္ခ' ပါ။ Man ဆိုတာကတော့ 'လူ၊ ယောက်ျား' ကို ပြောတာပါ။

အဲဒီ စကားလုံးနှစ်လုံးကို ပေါင်းစပ်လိုက်တော့ Woe (to) Man 'ယောက်ျားကို ဒုက္ခပေးသူ' ဖြစ်လာပါတယ်။ အဲဒီ Woe + Man = Woman ဟာ 'မိန်းမ' ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပါပဲ။

အင်း မိန်းမ ဆိုတာဟာ ယောက်ျားတွေကို ဒုက္ခပေးသူတွေပဲလား။

X

X ဟာ အနမ်းရဲ့ သင်္ကေတပါ။ ခင်ဗျားရဲ့ ချစ်သူဆီကို စာရေးတဲ့ အခါ စာရွက်ပေါ်မှာ အနမ်းရဲ့ သင်္ကေတလေး ထည့်ပေးလိုက်ချင်ရင် 'X' ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို ရေးထည့်လိုက်ရုံပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတာက X ဟာ ကြက်ခြေခတ် အမှတ် အသား၊ အမှားလက္ခဏာ လည်း ဖြစ်နေသေးတယ်။

အနမ်းတွေသာ မှားယွင်းခဲ့ရင် X ကို နှစ်ခါထပ်ရေးရမယ် ထင်ပါရဲ့။ ချစ်သူရဲ့ အကျိုးနောက်ကျောမှာ 'XX' လို့ တံဆိပ်မကပ်ချင်ပါဘူး။

Yesman

ကိုယ့်ရဲ့ အထက်လူကြီး လုပ်သမျှကို 'ဟုတ်ပါဘုရား' 'မှန်ပါဘုရား' ဆိုပြီး အမြဲတမ်း လက်ညှိုးထောင် ခေါင်းညိတ်လုပ်တတ်သူကို Yesman လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဘယ်တော့မဆို Yes လို့ပဲ ပြောနေတတ်သူပေါ့။

ဒါဖြင့်ရင် အထက်လူကြီးပြောတာကို ဆန့်ကျင်ကန့်ကွက်ရဲတဲ့ လူ ကိုကျတော့ကော No man လို့ ခေါ်ဖို့ ကောင်းတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ No man ဆိုတာက (ဘယ်သူတစ်ဦး တစ်ယောက်ကမှ ... ဆိုတဲ့ အငြင်းသဘောနဲ့) လူတစ်ယောက်မှ မရှိတာကို ဆိုလိုရာလည်း ရောက်နေပါတယ်။

ဟုတ်ပါရဲ့။ ဘယ်ရှိနိုင်မှာလဲနော်။

Zero - Sum Game

ပြိုင်ပွဲတစ်ခုမှ (ဒါမှမဟုတ်) ကစားပွဲ တစ်ခုခုမှာ တစ်စုံတစ်ယောက် အောင်မြင်ဖို့အတွက် တခြားတစ်စုံတစ်ယောက်က ရှုံးနိမ့်ပေးရတယ်ဆိုရင် အဲဒါကို Zero-Sum Game လို့ ခေါ်ပါတယ်။

ဥပမာပြောရရင် ကစားဝိုင်းမှာ ခင်ဗျားက ငွေတစ်သိန်းနိုင်လိုက်တယ် ဆိုပါစို့။ ဒါဆို အဲဒီ ငွေတစ်သိန်းဟာ ခင်ဗျားလက်ထဲကို ဘယ်ကနေ ရောက်

လာတာလဲ။

ရှင်းပါတယ်။ တခြားတစ်ယောက်က ငွေတစ်သိန်းကို ဆုံးရှုံးပေး လိုက်ရလို့ပေါ့။ (တစ်ဖက်မှာ အနုတ် လက္ခဏာပြမှ ခင်ဗျားဆီမှာ အပေါင်း လက္ခဏာ ပြလာတာပါ) အနုတ်နဲ့ အပေါင်းကို ချေလိုက်ရင် ဒီကစားဝိုင်း တစ်ခုလုံးရဲ့ ရလဒ်ဟာ 'သုည' ပါပဲ။

၂၁ ရာစုရဲ့ လမ်းကြောင်းဟာ 'သုည' ဆီကို ဦးမတည်တော့ဘူး။ ကစားဝိုင်းထဲမှာ တစ်ယောက်အပေါ်က တစ်ယောက် အမြတ်ထုတ်ဖို့ မဟုတ်ဘဲ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ညှိနှိုင်းခြင်းအားဖြင့် ရလဒ်အသစ်တွေ ထွက်ပေါ်လာစေဖို့ပါ။

Zero-Sum Game ဟာ ခေတ်တုံးသွားပြီ ဆိုတဲ့အကြောင်း မသိကြ သေးတဲ့ အတ္တကြီးသူ တချို့ကို တွေ့ရင် ပြောပြလိုက်ကြစမ်းပါဗျာ။

သူတို့တွေ တောက်လျှောက်နိုင်ဖို့အတွက် တခြားသူတွေက တောက် လျှောက် ရှုံးပေးနေရတာဟာ အဓိပ္ပာယ်ရှိရဲ့လား။

မင်းခိုက်စိုးစန်

၂၀၀၉၊ ဒီဇင်ဘာ၊ သရဖူ

**မောင်မောင်အေးက မေးပြီး
မင်းခိုက်စိုးစန် ဖြေပါတယ်**

မေး - ကျွန်တော်တို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တစ်နေ့တာအတွင်း အပြောဖြစ် ဆုံးစကားလုံးက 'ကြားလား၊ ပြတ်တောင်း ... ပြတ်တောင်း ဖြစ်နေတယ်' 'ကြားတယ် ...၊ မကြားဘူး ...' လို့ မှတ်ယူမိတယ်။ စာရေးဆရာတစ်ယောက် အနေနဲ့ ရော ... ဒီထက် လူအများဆုံးပြောတဲ့ စကားလုံးရှိရင် သိချင်ပါတယ်။

ဖြေ - လူတွေ ပါးစပ်ကပြောကြတဲ့ အသံကတော့ ကိုမောင်မောင် အေးကြားတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ လူတွေရင်ထဲမှာ အသံမထွက်ဘဲ ပြောနေကြတဲ့ စကားရှိသေးတယ်ဗျ ... အဲဒါကတော့ 'စိတ်ချရမှာလား ...၊ စိတ်မချရဘူးလား' ဆိုတဲ့ စကားပါပဲ။

ကျွန်တော်တို့ နေထိုင်တဲ့ခေတ်ဟာ 'သံသယခေတ်' ပါ။ ကိုယ်ရဲ့ စားဝတ်နေရေး အဆင်ပြေပါ့မလားဆိုတာ သံသယဖြစ်တယ်။ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ ကိုယ့်အနာဂတ် လုံခြုံစိတ်ချပါ့မလား ဆိုတာ သံသယဖြစ်တယ်။

ကိုယ့်မိတ်ဆွေကို သံသယဖြစ်တယ်။ ကိုယ့်ရန်သူကို သံသယဖြစ်တယ်။ ကိုယ့်နိုင်ငံနဲ့ ကိုယ့်ကမ္ဘာမြေကြီးကို သံသယဖြစ်တယ်။ မိုးလေဝသကို သံသယဖြစ်တယ်။ တာဝန်ရှိသူတွေကို သံသယဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့

ကတိပေးသူတွေကို သံသယဖြစ်တယ်။

မေး - Shopping Centre ကြီးတွေမှာ အသိဉာဏ်၊ ကိုယ်ကျင့်တရား တွေကို စတိုးဆိုင်ဖွင့်ရောင်းရင် လာဝယ်ကြမယ်ထင်ပါသလား ...။ အဲဒီဆိုင် တွေကရော တစ်နှစ်တစ်ခါ ငွေပေါ်လျှော့ဈေး ချရောင်းပေးကြမယ်လို့ ထင်ပါ သလား ...။

ဖြေ - ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့သူတွေကချည်းပဲ လက်ဝါးကြီးအုပ် သိမ်း ကျုံးဝယ်ပြီး 'သူတို့ပဲ အသိဉာဏ်ရှိ၊ သူတို့ပဲ ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်း' လုပ် ကြမှာဖြစ်လို့ ဆင်းရဲသားတွေ ဒုက္ခရောက်ကြပါလိမ့်မယ်။

တစ်ချိန်တည်းမှာ 'အသိဉာဏ်ခိုးကူးခွေ' တွေနဲ့ 'ကိုယ်ကျင့်တရား ခိုးကူးခွေ' တွေ ပေါ်ထွက်လာပါလိမ့်မယ်။

အဲဒီ ခိုးကူးခွေတွေကို ဘယ်လိုတိုက်ဖျက်ရမလဲဆိုတာ အစည်းအဝေး တွေ အကြိမ်ကြိမ် ထိုင်ကြပြီး ကော်မတီတွေ အမျိုးမျိုး ဖွဲ့ကြပါလိမ့်မယ်။

ဒါပေမဲ့ ဘာမှ ပြတ်ပြတ်သားသား ထိထိရောက်ရောက် လုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘဲ ယောင်ချာချာနဲ့ ကိစ္စတုံးသွားပါလိမ့်မယ်။

သိမ်းဆည်းထားတဲ့ အမှိုက်

[၁]

ဝရန်းသုန်းကားနှင့် ဝိုးတိုးဝါးတား ကိစ္စများသည် ဝလုံးတစ်လုံးမှ စတင်ပါသည်။ 'တူတူရေ ဝါး' ဟု ငယ်ငယ်ကတည်းက ရွတ်ဆိုခဲ့ကြသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော်လည်း ဘယ်သူကမှ အသစ်တီထွင်ပြီး 'တူတူရေ ဝါး' ဟု ပြောင်းလဲ ရွတ်ဆိုဖို့ မကြိုးစားခဲ့ကြပါ။ ပျင်းစရာ ကောင်းလှပါသည်။

ဝ မရှိလျှင် ဝိလုပ်၍ မရသည်သာမက 'ဝါး' သော် လည်းကောင်း၊ 'ဝါး' သော် လည်းကောင်း ဘာမှလုပ်၍ မရပါ။

[၂]

ဖန်ခွက်အလွတ်တစ်လုံးကို သင် မတွေ့မိဘူးလား။ ဖန်ခွက်ထဲတွင် 'ရေမရှိဘူး' ဟု သင် ပြောနိုင်ပါသည်။ ဖန်ခွက်ထဲတွင် 'နို့ မရှိဘူး' ဟုလည်း သင် ပြောနိုင်ပါသည်။ စသဖြင့် စသဖြင့် သင် ကြိုက်ရာ ပြောနိုင်သော် လည်း ...

'မရှိခြင်း မရှိဘူး'

ဟုတော့ ပြော၍မရပါ။ မရှိခြင်းသည် နေရာတကာ၌ ရှိပါသည်။ ရေခဲဆိုသည်မှာ ရေက ဖြစ်သည်မဟုတ်လား။ အပူချိန် တစ်စုံတစ်ရာကို ပေါင်းထည့်လိုက်သောအခါ ရေခဲသည် ရေဖြစ်သွား၏။ အပူချိန် တစ်စုံ တစ်ရာကို နုတ်ယူလိုက်သောအခါတွင်ကား ရေသည် ရေခဲဖြစ်လာလေသည်။

မရှိခြင်းကို အပူချိန် တစ်စုံတစ်ရာ ပေါင်းထည့်ပေးကြပါ။ တစ်စုံ တစ်ခု ရှိလာနိုင်ပါသည်။

သင်ရော မရှိခြင်းထဲမှ အပူချိန် တစ်စုံတစ်ရာကို နုတ်ယူပေးဖို့ မတတ် နိုင်ဘူးလား။

[၃]

နွံထဲ၌ လှည်းဘီး ကျံနေသည့်အကြောင်း သင်ရော ကျွန်တော်ပါ ငယ်ငယ်က သူငယ်တန်း ဖတ်စာထဲတွင် သင်ခဲ့ဖူးပါသည်။

နွံထဲမှ ရုန်းထွက်ရန်အတွက် နွားနှစ်ကောင်က အားကုန်သုံးကာ ရုန်းနေ၏။ လှည်းကား မရွေ့၊ လှည်းသမားက နွားတို့ကို တဖုန်းဖုန်း ရိုက် ရပြန်၏။ နွားတို့က ရုန်းရပြန်၏။

တကယ်ဆိုလျှင် နွားတွေက ရွေ့နိုင်အား ရှိသည်မဟုတ်လား။ မရွေ့ သည်က နွားမဟုတ်။ လှည်းသာ ဖြစ်၏။

ထိုသို့ဆိုလျှင် အပြစ်မရှိသော နွားတို့ကို ဘာကြောင့် ရိုက်ရမည် နည်း။ တကယ်ဆို လှည်းကိုသာ ရိုက်သင့်သည် မဟုတ်လား။ သို့သော် မည်သူကမျှ လှည်းကို မရိုက်ကြပါ။

[၄]

‘ကောင်းကင်သည် အပြာရောင်ရှိသည်’ ဟု လည်းကောင်း၊ ‘သစ်ပင် သည် အစိမ်းရောင်ရှိသည်’ ဟု လည်းကောင်း၊ ‘အမှန်တရားသည် ပရမတ္ထ သစ္စာ ဖြစ်သည်’ ဟု လည်းကောင်း မည်သည့် ခွေး၊ မည်သည့် ကြောင်ကမျှ ပြောဆိုကြခြင်း မရှိပါ။

ထို့ကြောင့် သူတို့သည် ယင်းကိစ္စများနှင့် ပတ်သက်၍ မည်သည့် အခါမှ အငြင်းအခုံ မဖြစ်ကြ။ တစ်ကောင်နှင့် တစ်ကောင် မတိုက်ခိုက်ကြ။

ထိုယူဆချက်များသည် လူတို့၏ ထင်မြင်မှုများမှသာ ထွက်ပေါ်လာ ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် လူတွေအချင်းချင်း ငြင်းခုံကြသည်။ တိုက်ခိုက် ကြသည်။ ဒါဆိုလျှင် ဆင်ခြင်တုံတရားဆိုတာ ဘာလဲ။

[၅]

အမှိုက် ဆိုသည်မှာ အသုံးချတန်ဖိုးအလိုက် နေရာအထားအသို
လွဲမှားနေသော ပစ္စည်းများသာ ဖြစ်ကြသည်။ တန်ဖိုးကို မည်သူက ဆုံးဖြတ်
ပါသလဲ။

တန်ဖိုးကို ဆုံးဖြတ်သူသည် အမှိုက်များကို ဖန်တီးသူဖြစ်ပါသည်။

မင်းခိုက်စိုးစန်

၂၀၁၀၊ ဇူလိုင်၊ သရဖူ

**မောင်မောင်အေးက မေးပြီး
မင်းခိုက်စိုးစန် ဖြေပါတယ်**

မေး - ဆိုက်ကားနဲ့ ပို့ပေးတဲ့သူကို ဆိုက်ကားဆရာလို့ ခေါ်ပြီး ဘာဖြစ်လို့ လေယာဉ်နဲ့ ပို့ပေးတဲ့သူကို လေယာဉ်မှူးလို့ ခေါ်ရတာလဲ ...။

ဖြေ - သားကောင်တွေ သတ်ဖြတ်ဖမ်းဆီးတဲ့သူကို 'မုဆိုး' လို့ ခေါ်ပြီး လင်သေသွားတဲ့ မိန်းမကို 'မုဆိုးမ' လို့ ခေါ်ကြသလိုပါပဲ။ တပ်ကြပ်ကြီးကို ကျတော့ 'ဆရာကြီး' လို့ ခေါ်ပြီး မယ်သီလရှင်ကိုတော့ 'ဆရာလေး' လို့ ခေါ်ကြတယ်။

မုဆိုးမဟာ မုဆိုးရဲ့ မိန်းမ မဟုတ်သလို၊ မယ်သီလရှင်ကလည်း တပ်ကြပ်ကြီးရဲ့ မိန်းမ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘုန်းကြီးကို 'ဦးပဉ္စင်း' လို့ခေါ်ရင် မယ်သီလရှင်ကိုလည်း 'ဒေါ်ပဉ္စင်း' လောက်တော့ ခေါ်သင့်တာပေါ့။

မေး - ပန်းချီပြိုင်ပွဲ၊ သီချင်းပြိုင်ပွဲတွေ အများကြီးရှိပြီး စာရေးပြိုင်ပွဲ ဘာကြောင့် နည်းရတာလဲ ...။ စာရေးပြိုင်ပွဲကော အများကြီးရှိသင့်ပါသလား ...။ ရှိရင် ဘယ်သူ့ကို ဒိုင်လူကြီးအဖြစ် ရှိစေချင်ပါသလဲ။

ဖြေ - တကယ်တော့ 'အနုပညာ' နဲ့ 'ပြိုင်ပွဲ' ဆိုတာဟာ အစပ်အဟပ် တည့်သလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ (လုံးဝကို) မအပ်စပ်တဲ့ ကိစ္စနှစ်ခုဖြစ်ပါတယ်။

ဥပမာ-ပြောရရင်ဗျာ တံကယ်ကို ရင်ထဲက ဝမ်းနည်းလို့ ငိုနေကြတဲ့လူတွေ
ကို ဘယ်လို အငိုပြိုင်ပွဲ လုပ်ကြမလဲ၊ ဘယ်သူ့ကို 'အကောင်းဆုံးအငိုရှင်'
ဆုပေးမလဲ။

(တကယ်ငိုတာမဟုတ်ဘဲ) ငိုတဲ့ဟန် သရုပ်ဆောင်တာကိုပဲ ပြိုင်ပွဲ
လုပ်လို့ ရနိုင်ပါတယ်။ အဲသည်လို သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့လေး ကွဲပြားခြားနား
နေတာပါ။

တကယ်ကို ရင်ထဲကလာတဲ့ အနုပညာအတွက် ပြိုင်ပွဲ မရှိ၊ ဒိုင်လူကြီး
မရှိပါဘူး။

ဇာတ်ဝင်ခန်း

မိုးတွေ ရွာနေသည်။ ဒီနေ့ ရုပ်ရှင်ရိုက်ကွင်းကို ဖျက်ရမလို ဖြစ်နေ၏။ မနက်ကတည်းက အခု နေ့လယ်စာ ထမင်းစားပြီးချိန်အထိ တစ်ကတ်မှ မရိုက်ရသေး။

ဆယ်နာရီသာသာ လောက်တုန်းကတော့ နေရောင်နည်းနည်း ပွင့်သေးသည်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်တုန်းက အော်တိုမက်တစ်ခလုတ်ဖြင့် ခြံတံခါးကို ဖွင့်သည့် မော်တာက ပျက်နေ၏။ ရိုက်ကူးရေး တစ်ဖွဲ့လုံးပင် မလွယ်ပေါက်မှ ဝင်ကာ ပစ္စည်းများကို လူအင်အားဖြင့် ထမ်းချရသည်။

ရိုက်မည့်အခန်းက တိုတိုလေးပင်၊ ဒရဝမ်အဖြစ် သရုပ်ဆောင်မည့် အောင်သိန်းက အဖွင့်အပိတ် ခလုတ်ကိုနှိပ်၊ သံမဏိ ခြံတံခါးကြီးက သူ့အလိုလို လျှောခနဲ ပွင့်သွား။ မင်းသမီးမောင်းသည့် ကားက အရှိန်ပြင်းပြင်းဖြင့် ဝေါခနဲ ဝင်လာ။ ဒါပဲ ဖြစ်သည်။

ဒါကို လိုချင်သောကြောင့်ပင် အော်တိုမက်တစ်ခြံတံခါးရှိသော အိမ်ကို ခဲရာခဲဆစ် ရှာထားခြင်းဖြစ်၏။ အခု ခြံတံခါးမော်တာက ပျက်နေပါသည်ဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်။

‘မင်းတို့ တံခါးကလည်း ခုထိပြင်လို့ မရသေးဘူးလားကွာ’ ကျွန်တော် ရေနှေးကြမ်းခါးခါးကို တစ်ငုံသောက်ရင်း လှမ်းမေးလိုက်သည်။ ရှုတင်အိမ်ပိုင်ရှင်က မော်တာကို ကလိရင်း

‘တစ်ခါတစ်ခါ ဒီလိုပဲ ဆရာရဲ့၊ ဘာဖြစ်တာမှန်းလည်း မသိဘူး၊ မော်တာကလည်း အကောင်းပဲ၊ စက်က နည်းနည်း ကြောင်ချင်နေတယ်’

mgjbe.com

ထင်တယ်၊ ဖိုးညဏ်ရေ ... ဖိုးညဏ် ဘုရားစင်ပေါ်က ရေမန်းပုလင်း သွား
ယူစမ်းကွာ' သူ့ခြံစောင့်ကို ရေမန်းပုလင်း သွားယူခိုင်းနေသဖြင့် ကျွန်တော်
က စိတ်ဝင်စားစွာ 'ဘာ ရေမန်းပုလင်းလဲဗျ'

'ဪ ... ကျွန်တော်တို့ မိသားစု ကိုးကွယ်တဲ့ ဆရာတော်ဘုရား
ကြီးက ပရိတ်ရွတ်ပေးထားတဲ့ ရေပုလင်းပါ ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော် ပီနဲအိတ်
စက်ရုံထောင်ခါစက စက်တွေ ခဏခဏ ဒုက္ခပေးလွန်းလို့'

'ဟင် ... ဘယ်လို' ကျွန်တော်က သိပ်နားမရှင်းသဖြင့် ပြန်မေးလိုက်
သည်။ ရှုတင်အိမ်ပိုင်ရှင်က

'ကျွန်တော့်စက်ရုံမှာ တစ်ခါတလေ ချွတ်ယွင်းချက် မည်မည်ရရ
မရှိဘဲ စက်တွေ မလည်နိုင်လို့ ရပ်ရပ်ထားရတာရှိတယ်။ ဘာဖြစ်တာမှန်းကို
မသိဘူး။ အဲဒီအခါကျရင် ဆရာတော်ကြီး ပရိတ်ရွတ်ပေးထားတဲ့ ရေမန်းနဲ့
ဖျန်းလိုက်တဲ့အခါ သိပ်မကြာဘူး၊ သူ့အလိုလို ပြန်ကောင်းသွားရော'

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော် ရင်ထဲမှ ကျိတ်ကာ ပြုံးဖြစ်သည်။ သူ
ယုံကြည်သလိုမျိုး ကိုယ်ကလိုက်ပြီး မယုံကြည်နိုင်သည့်တိုင် ကန့်ကွက်
စရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိပါ။

(အနည်းငယ် ကသိကအောက် ဖြစ်စွာ) ပြုံးရုံလေး ပြုံးနေဖို့သာ
လိုအပ်သည်ဟု ကျွန်တော် ထင်၏။ ထေရ်ကြီးဝါကြီး ရဟန်းတော်တစ်ပါး
၏ နှစ်ပေါင်းများစွာ တည်ဆောက်ထားသော သီလဂုဏ်၊ သမာဓိဂုဏ်သည်
သူ့အတွက် စက်ပြင် မက္ကနင်းတစ်ယောက်ကို အခမဲ့ ခိုင်းခွင့်ရသလောက်
သာ ဖြစ်နေသည်။ သူကတော့ အဲသည်လောက်အထိ လျှောက်စဉ်းစားနေပုံ
မရပါ။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင် ဖြစ်၏။ အခုလည်း သူ စစ်ဆေးကြည့်ရှုနေသည့်
မော်တော်စက် အဖုံးကို ပိတ်ပြီး လက်ဆေးဖို့ ထသွားသည်။

ထိုစဉ် သူ့ခြံစောင့် ဖိုးညဏ်က ရေသန့်ဘူးဖြင့် လက်လေးသစ်ခန့်
ထည့်ထားသော ရေမန်းပုလင်းကို ကိုင်ကာ ပြန်ရောက်လာပြီး ကျွန်တော့်
အနီးတွင် ယောင်လည်ယောင်လည် လုပ်နေသောကြောင့် ကျွန်တော်က

'မင်း ရေပုလင်းကို ဟောဟို စားပွဲပေါ်တင် ထားပစ်ခဲ့စမ်းပါကွာ၊
ကဲ သွား ... သွား၊ မင်း ဘာသာ လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်ချေ'
'ဟုတ်ကဲ့'

ခဏနေတော့ ကျွန်တော့်တပည့် ပြူးစိန် ရောက်လာပြီး 'ဘယ်လို လုပ်မလဲ ဆရာ ရှုတင်ဖျက်လိုက်ရတော့မလား'

'နေစမ်းပါဦးကွာ၊ ညနေ သုံးနာရီလောက်အထိတော့ စောင့်ကြည့် ပါဦး၊ အဆင်ပြေရင် တစ်ဆင်း (SCENCE) လောက်တော့ ရိုက်လိုက်တာ ပေါ့၊ ဒါနဲ့ ရှုတင်မန်နေဂျာ မျိုးကြီးကော'

'ရိုတယ် ဆရာ၊ ဟိုဘက်က ဂိုဒေါင်ထဲမှာ ဒရဝမ်နေရာက လုပ်မယ့် အောင်သိန်းနဲ့ စကားများနေကြတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ မသိဘူး'

'ကျွတ် ... အရေးထဲမှာကွာ၊ ကဲ၊ ကဲ ရှုတင်မန်နေဂျာကို သွားခေါ် စမ်းကွာ၊ အောင်သိန်းပါ ခေါ်ခဲ'

ကျွန်တော်က ခေါ်ခိုင်းလိုက်သောကြောင့် ပြူးစိန်က ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးပြီး အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ဖြင့် 'ဗျို၊ ရှုရှု မန်နေဂျာကြီး ... ရှုရှု မန်နေဂျာ ကြီး၊ ဆရာ ခေါ်နေတယ်'

ပြူးစိန်ဆိုသည့် တပည့်က ကျွန်တော့်အိမ်မှာ သောင်တင်နေသည့် အညာသား။ 'ရှုတင်မန်နေဂျာ' ဆိုသော ဝေါဟာရကို အမြဲလိုလို 'ရှုရှုမန်နေဂျာ' ဟုသာ အသံထွက်တတ်သည်။ ဘယ်လိုသင်သင် ပြင်ပေးလို့ကို မရ။

ရှုတင်မန်နေဂျာကြီးကလည်း သူ့ကို 'ရှုရှုမန်နေဂျာ' ဟု အခေါ်ခံရ တိုင်း ထိုးမည် ကြိတ်မည် တကဲကဲ လုပ်တတ်၏။ ဒါကို ဖျန်ဖြေရသည်က လည်း တစ်ဒုက္ခ။

ကျွန်တော့်ရှေ့သို့ ရှုတင်မန်နေဂျာရော၊ အောင်သိန်းပါ ရောက်လာ သောအခါ 'ကဲ ပြောကြစမ်းပါဦး၊ မင်းတို့က ဘာဖြစ်ရပြန်တာလဲ' ရှုတင် မန်နေဂျာက

'ဒီကောင် အောင်သိန်းပေါ့ ဆရာ၊ ဟိုတစ်နေ့တုန်းက ရိုက်ထားတဲ့ အဝတ်အစားနဲ့ပဲ ဒီနေ့ ဆက်ရိုက်မှာလို့ သေသေချာချာ မှာထားရက်နဲ့ ယူ မလာဘူး ဆရာ'

'ကျွန် ... ကျွန်တော့်မှာ တကယ် ... တကယ် မရှိတော့လို့ပါ ဆရာ' ရုပ်ရှင်ကားထဲတွင် တစ်ဆက်တည်း ဖြစ်ပွားသည့် အဖြစ်အပျက် တစ်ခုကို တကယ်တမ်း ရိုက်ကူးသည့်အခါ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် နှစ်ရက် သုံးရက် ခွဲကာ ရိုက်ရလေ့ရှိသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ပထမဆုံးနေ့

ရက်က ဝတ်စားထားသည့် အဝတ်အစား အဆင်အယင် ဆံပင်ပုံစံအတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်း တူညီအောင် ပြန်ဝတ်မှ ကိုက်ညီမှု ရှိသည်။ ဒါကို ရုပ်ရှင် ဝေါဟာရအားဖြင့် Continuity ဟု ခေါ်၏။ ကျွန်တော်က အောင်သိန်းကို

‘နေစမ်းပါဦးကွ၊ အဝတ်အစား Continuity ရှိတယ်ဆိုတာ မင်းသိရဲ့ သားနဲ့ အဲဒီအင်္ကျီက ဘယ်ရောက်သွားလို့လဲ’

‘ဟို ... ဟို ... မနေ့က ဈေးဖိုး မရှိတာနဲ့ အင်္ကျီတွေကို ကျွန်တော့် မိန်းမက အဝတ်ဟောင်းဆိုင် သွားရောင်းတဲ့အထဲ ပါသွားတယ် ဆရာ’

‘ဟူး ...’ ကျွန်တော်က ခပ်တိုးတိုး ညည်းရင်း ခေါင်းကို အသာအယာ ခါယမ်းမိသည်။ အောင်သိန်းကို ကြည့်လိုက်တော့လည်း မျက်နှာက လက် သည်းခွံလောက်သာ ရှိတော့၏။ ဒီတော့ ကျွန်တော်က ...

‘အဲဒီ အဝတ်ဟောင်းဆိုင်ကို မင်း သိလား အောင်သိန်း၊ အခု သွား ပြန်ဝယ်ရင် မိနိုင်သေးလား’

‘ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ... သိတယ် ဆရာ၊ မနေ့ကမှ ရောင်းလိုက်တာ ဆိုတော့ သွားပြန်ဝယ်ရင် ရဦးမယ် ထင်တာပဲ’

‘ကဲ ဒါဖြင့်လည်း မြန်မြန် သွားကွာ၊ ငါ ပိုက်ဆံ ပေးလိုက်မယ်၊ ဘယ်လောက် ယူသွားမလဲ’

‘ကျွန်တော့်မိန်းမ သွားရောင်းတုန်းကတော့ ခုနစ်ရာပဲ ရတယ် ဆရာ အပေါက်သေးသေး နှစ်ပေါက်နဲ့ အင်္ကျီလက်ဖျားလည်း နည်းနည်း စုတ်နေ လို့တဲ့’

ကျွန်တော်က တစ်ထောင်တန် နှစ်ရွက်ထုတ်ပေးလိုက်ပြီး ရှုတင် မန်နေဂျာ မျိုးကြီးကို ‘မျိုးကြီးရေ၊ ပြူးစိန်ကို ကားသော့ပေးလိုက်ကွာ၊ အောင် သိန်းကို ကားမောင်းပြီး လိုက်ပို့ပေးခိုင်းလိုက်’

- ‘ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ’
- ‘ပြူးစိန် ... ရေ’
- ‘ဟေ့ ... ပြူးစိန်’

မျိုးကြီး၏ ခေါ်သံကြောင့် ပြူးစိန်က အပြေးအလွှား ရောက်လာပြီး ယိုယိုကျိုးကျိုးဖြင့်

‘ကျွန်တော့်ကို ဘာခိုင်းစရာ ရှိလို့လဲ ရှုရှုမန်နေဂျာကြီး’

‘မင်းမေကလွှား၊ ငါ့ကို ‘ရှုရှုမန်နေဂျာကြီး’ လို့ မခေါ်ပါနဲ့ဆိုတာ ဘယ်နှခါပြောရမလဲ၊ တောက် ... ငါ ထိုးလိုက်ရ’

ပြူးစိန်က ဇက်ကလေး ပုသွားပြီး

‘ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့၊ နောက်မခေါ်တော့ပါဘူး အာစရီ’

တကယ်တော့ ‘အာစရီ’ ဟူသည့် အသံထွက်ကလည်း ပီသလှသည် မဟုတ်၊ မြန်မြန်ခေါ်သောအခါ ‘အာစီ’ ဟုသာ ကြားရသည်။ မျိုးကြီး စိတ်ညစ်သွား၏။ သို့ သော် သူ ဘာမှ မတတ်နိုင်။ မျိုးကြီးက ပြူးစိန်ကို မျက်နှာလွှဲကာ ကားသော့ လှမ်းပေးရင်း

‘ရှော့ ကားသော့၊ အောင်သိန်းကို အဝတ်ဟောင်းဆိုင် လိုက်ပို့လိုက် စမ်းကွာ၊ မြန်မြန်ပြန်ခဲ့နော်၊ နေရောင် နည်းနည်းပွင့်တာနဲ့ ရိုက်ကွင်း စတော့ မှာ’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ အာစီ၊ စိတ်ချပါ၊ ကျွန်တော် အမြန်ဆုံး ပြန်လာခဲ့ပါ မယ် အာစီ’

‘အာစီ’ ချင်း မိုးမွန်အောင် ခေါ်ပြီး ပြူးစိန် လှည့်ထွက်သွား၏။ မျိုးကြီးက စိတ်ပင်ပန်း၊ လူပင်ပန်းဖြင့် ကျွန်တော်ရှေ့က ထိုင်ခုံတွင် ခြေပစ် လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်ပြီး ‘ဟူး ... ဒုက္ခပါပဲ ဆရာရေ၊ ဆရာတပည့်ကတော့ ကျွန်တော့်ကို ‘အာစီ ... အာစီ’ နဲ့ချည်း ခေါ်နေတော့တာပဲ။ ဘေးလူ ကြားရင် ‘အာစီ’ ဆိုတာ ကျွန်တော့်ငယ်နာမည်လို့ ထင်ကုန်တော့မှာပဲ’

ကျွန်တော် ရယ်မောလိုက်မိ၏။ (နောက်တော့ ဒီအကြောင်းကို ကျွန်တော့် လုံးချင်းဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ထဲတွင် ထည့်ရေးဖြစ်ခဲ့ပါသေးသည်)

သို့သော် ကျွန်တော် ရယ်မော၍ မဆုံးသေးခင်မှာပင် ရုတ်တရက် မျက်လုံးပြူးသွားရ၏။

မျိုးကြီးက မောမောပန်းပန်းဖြင့် စားပွဲပေါ်တင်ထားသော ရေမန်း ပုလင်းကို သောက်ရေသန့်ဟု ထင်ကာ တဝှပ်ဝှပ် မော့သောက်ချလိုက်သော ကြောင့် ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်က ‘ဟေ့ကောင် ... မျိုးကြီး၊ အဲဒါ ရိုးရိုးရေသန့် မဟုတ်ဘူးကွ၊ ဒီအိမ်ပိုင်ရှင်ရဲ့ ရေမန်းပုလင်း’

‘ဗျာ’ မျိုးကြီးက အထိတ်တလန့်ဖြင့် သူ သောက်လက်စ ရေသန့်ဘူးကို ဖင်ပြန် ခေါင်းပြန် ကြည့်လိုက်သည်။ ပရိတ်ရေတွေ တစ်စက်မှ မကျန်

တော့၊ တက်တက်စင်အောင် ပြောင်စင်နေလေပြီ။

‘ဟိုက် ... ဒုက္ခပဲ ဆရာရေ၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ’

ကျွန်တော်က ခေါင်းကုတ်ကာ စဉ်းစားရင်း ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်လိုက်ရာ မလှမ်းမကမ်းတွင် မြက်ခင်းကို ရေဖျန်းသည့် ဘုံပိုင်ပိုက်ခေါင်းတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ‘ဟေ့ကောင် မျိုးကြီး၊ ဟိုပိုက်ခေါင်းကို ဖွင့်ပြီး ဒီရေသန့်ဘူးထဲ ပြန်ဖြည့်ထားလိုက်စမ်းကွာ၊ သွား ... မြန်မြန်လုပ်’

မျိုးကြီးက ရေမန်းပုလင်းအလွတ်ကို ယူပြီး သုတ်သီးသုတ်ပျာ ထပြေး သည်။ နောက် ရေလက်လေးလုံးခန့် ဖြည့်ပြီး ပြန်ယူလာ၏။ အချိန်ကိုက်ပင် ဖြစ်သည်။

ရေမန်းပုလင်းကို ခြေရာလက်ရာ မပျက် သူ့နေရာသူ ပြန်ထားပြီး မျိုးကြီးက ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည့် အခိုက်မှာပင် အိမ်ပိုင်ရှင် ဖြစ်သူက ခြံနောက်မှ ပြန်ထွက်လာ၏။ သူက စားပွဲပေါ်ရှိ ရေဘူးကို တစ်ချက် လှမ်း ကြည့်ကာ

‘ဪ ရေမန်းပုလင်း ရောက်နေပြီကိုး’ ဟု ရေရွတ်ရင်း ခြံတံခါး မော်တာစက် အထိုင်နေရာဆီ လျှောက်သွားသည်။

ထိုစဉ် ကျွန်တော်တို့ အနီးသို့ ဘွားခနဲ ပြန်ရောက်လာသူက ပြူးစိန်၊ ပြူးစိန်က ရှုတင်မန်နေဂျာ မျိုးကြီးကို ကားသေ့လှမ်းပေးရင်း ‘ရှေ့ ... အာစီ၊ ကားသေ့’ ‘ဟင် မင်း ဟိုကောင်ကို လိုက်မပို့တော့ဘူးလား’ ‘မပို့ တော့ဘူး အာစီ၊ ရှုတင် ထမင်းကားနဲ့ လမ်းကြိုနေတယ်ဆိုလို့ အဲဒီကား နဲ့ပဲ တင်ပေးလိုက်တယ် အာစီ၊ ဓာတ်ဆီအကုန် သက်သာတာပေါ့ အာစီ ရယ်’

သူတို့ နှစ်ယောက် ပြောနေသည်ကို မလှမ်းမကမ်းမှ ကြားနေရသော အိမ်ပိုင်ရှင်က မျိုးကြီးကို လှမ်း၍ ‘ဗျို ကိုအာစီ၊ ကျွန်တော့်ကို အဲဒီစားပွဲ ပေါ်က ရေမန်းပုလင်းကလေး ကမ်းလိုက်စမ်းပါဗျာ’

မျိုးကြီးက ရေပုလင်းကိုယူကာ ဆောင့်ဆောင့် အောင့်အောင့် သွား ပေးရင်း ‘ရှေ့ ... ရေမန်း၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား သိထားဖို့က ကျုပ်နာမည် ‘ကို အာစီ’ မဟုတ်ဘူး’

အိမ်ပိုင်ရှင်က သူ ဘာပြောနေ၊ ပြောနေ နည်းနည်းမှ ဂရုမစိုက်ပါ။

ပုလင်းထဲမှ ရေကို သူ့လက်ချောင်းများ ဆွတ်ကာ မော်တာစက်ပေါ်သို့ တောက်ဖျန်းရင်း ပါးစပ်မှ တစ်စုံတစ်ရာကို ပွစိပွစိ ရေရွတ်နေ၏။ ထို့နောက် ခြံစောင့်ကို လှမ်း၍ 'ခလုတ်ဖွင့်ကြည့်စမ်းပါဦးဟ' ဟု လှမ်းအော်သည်။ ခလုတ်ဖွင့်လိုက်တော့လည်း တဂျီဂျီ၊ တဂျစ်ဂျစ် မြည်သံတွေသာ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ထွက်လာသည်။ တံခါးကတော့ ပွင့်မလာ။ ပရိတ်ရေတွေအစား မြက်ခင်းဖျန်းသည့် ရေတွေ ထည့်ထားမှန်းသာ သူ သိသွားလျှင် ဘယ်လို ဖြစ်မည်မသိ။ အခုတော့ သူက စိတ်မလျှော့သေးဘဲ ရေကို လက်မှာ ဆွတ်ကာ အဆက်မပြတ် ပက်ဖျန်းရင်း

'ကဲ ... နောက် တစ်ခေါက်လောက်တော့ ဖွင့်ကြည့်စမ်းပါဦးဟ' အဲသည်မှာတင် အံ့ဩစရာကောင်းသော အလှည့်အပြောင်းတစ်ခုကို ကျွန်တော်တို့ မြင်လိုက်ကြရလေသည်။

'ကျွါ၊ ကျွါ၊ ဝေါ၊ ဂျိမ်း' သံမဏိတံခါးကြီးက လျှောခနဲ ပွင့်ထွက်သွားလေသည်။ အိမ်ရှင်ဖြစ်သူက ဝမ်းသာအားရဖြင့် ရှုတင်မန်နေဂျာမျိုးကြီး၏ ပခုံးကို လှမ်းပုတ်ပြီး

'တွေ့လား ကိုအာစိ၊ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ရေမန်းက ဘယ်လောက် စွမ်းသလဲ ကိုအာစိရေ ... လက်တွေ့ဗျ၊ လက်တွေ့'

'ကျုပ်နာမည် ကိုအာစိ မဟုတ်ဘူးဗျ' မျိုးကြီး၏ မျက်နှာက စူပုပ်ပုပ်။

ကျွန်တော်က ကောင်းကင်ကြီးဆီသို့သာ မော့ကြည့်ရင်း ငေးနေလိုက်၏။ တိမ်ညို၊ တိမ်မည်းတွေ တဖွဲဖွဲ ဝှေ့ယမ်း ဝဲကျနေသည့် မိုးစက် မိုးပေါက်တွေ။ ဘာကြောင့်များ မိုးတွေ ရွာနေတာပါလိမ့်။

ခဏကြာတော့ အင်္ကျီသွားဝယ်သည့် အောင်သိန်း ပြန်ရောက်လာသည်။ သူက ကျွန်တော့်အား အင်္ကျီကို လာပြရင်း 'ပြန်ဝယ်တော့ နှစ်ထောင့် ငါးရာတောင် ပေးခဲ့ရတယ် ဆရာရေ၊ တံဆိပ်က အကောင်းစားမို့လို့တဲ့၊ အပေါက်နှစ်ပေါက်ကို ချည်နဲ့ ပြန်ရက်ပြီး လက်အဖျားလေးကို ပြန်ချုပ်လိုက် သုံးလေးထောင်နဲ့တောင် ရောင်းလို့ရတယ်ဆိုပဲ'

'ကဲ ထားလိုက်ပါတော့ကွာ ရလာရင် ပြီးတာပါပဲ' ကျွန်တော်က သူ့ကို ငါးရာတန်တစ်ရွက် ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ အောင်သိန်းက သူ့လက်ထဲမှ

အင်္ကျီကို ဟိုလှန် သည်လှန် ကြည့်ရင်း ‘ရောင်းတုန်းကတော့ အင်္ကျီကို ဘာ တန်ဖိုးမှ မရှိအောင် အပြောခံရတယ်၊ ပိုက်ဆံက အင်္ကျီထက် ပိုတန်ဖိုးရှိနေ သလိုပဲ၊ ပြန်ဝယ်တဲ့ အခါကျတော့ အင်္ကျီက အရမ်းတန်ဖိုးတက်နေပြန်ရော၊ ဘာကိုယုံရမှန်းတောင် မသိဘူး ဆရာရယ်၊ ရူးချင်တယ်’

ကျွန်တော်က ရေခွေးကြမ်းကို ငှဲရင်း ‘ဒါတွေက တန်ဖိုးအစစ် မဟုတ် ပါဘူးကွာ၊ မင်း ဘာလိုချင်သလဲဆိုတဲ့ အပေါ်ပဲ မူတည်နေတာပါ၊ မင်းက ပိုက်ဆံကို လိုချင်နေတဲ့အချိန်မှာ အင်္ကျီက တန်ဖိုးမရှိဘူး၊ မင်းက အင်္ကျီကို လိုချင်နေတဲ့ အချိန်ကျတော့လည်း အင်္ကျီက ပိုက်ဆံထက် အရေးပိုကြီးသွား ပြန်ရော၊ ဒီလိုပါပဲ’

‘ဒီလိုပါပဲ’ ဆိုသည့် စကားကို ရေရွတ်မိချိန်တွင် ကျွန်တော့်အကြည့် က ရေမန်းပုလင်းကို ကိုင်ထားသော အိမ်ပိုင်ရှင်ဆီသို့ ဝှေ့ဝဲသွားမိ၏။

ထိုသူ့အတွက် ကျတော့ကော ဘယ်အရာက ယုံကြည်မှုအတွက် တန်ဖိုးရှိနေသလဲ။ ကျွန်တော် ဆက်မတွေးတော့ပါ။

မှတ်သုံလေက သိပ်မရိုင်းစိုင်း၊ သိပ်မပြင်းထန်တော့၊ မိုးစက်ဖွဲဖွဲတွေ က တဖြည်းဖြည်း ပါးလျလာ၏။ ကျွန်တော်က ဘယ်သူဘယ်ဝါ မရည် ရွယ်ဘဲ လှမ်းမေးလိုက်သည်။ ‘မင်းသမီး ရောက်လာပြီလား’

ဘယ်သူကမှ ပြန်မဖြေ။ ကျွန်တော့်နောက်ဘက်နားဆီမှ ခြေသံဖွဖွ ကိုသာ ကြားရသည်။ ခြေသံအစုံက ကျွန်တော့်ကုလားထိုင်ဘေးတွင် လာ ရပ်ပြီး

‘သမီး ရောက်နေပါပြီ ဆရာ’ သူမ၏ စကားသံက ခပ်တိုးတိုးပင် ဖြစ်သည်။ သူမ၏အသံကို ကြားရတိုင်း တယောကြိုးလေးတစ်ချောင်း တုန်ခါသွားပုံကို ကျွန်တော် မြင်ယောင်မိသလိုလို ခံစားရသည်။ ကျွန်တော် သူမကို လှည့်မကြည့်ပါ။

(သို့မဟုတ် သူမကို မကြည့်ဖြစ်အောင် ကျွန်တော့်စိတ်ကို ကျွန်တော် ထိန်းချုပ်ထားသည်ဟု ဝန်ခံချင်ပါသည်။)

သူမကို ကြည့်သည့်အခါ (ကျွန်တော်၏ ခံစားမှုနှင့် တိုက်ရိုက်ဆက် သွယ်နေသော) ကျွန်တော့်ပကတိ မျက်လုံး သက်သက်များဖြင့် ကြည့်ရ မည်ကို စိုးရွံ့နေမိ၏။ ထို့ကြောင့် သူမကို ကင်မရာမှန်ဘီလူးမှ တစ်ဆင့်

ဖြတ်သန်း၍သာ ကျွန်တော် ကြည့်လေ့ရှိသည်။

နောက်ပြီးတော့ သူမကို လှပသော သက်ရှိလူသား တစ်ယောက် အဖြစ်မှ မေ့လျော့ထားချင်သည်။ ဖလင်ပြားပေါ်တွင် ထင်ဟပ်နေသော လှပသည့် ပုံရိပ်တစ်ခုအဖြစ်သာ ထာဝရ အောက်မေ့ မှတ်ယူထားချင်သည်။

သူမနှင့် ပတ်သက်လာတိုင်း မိမိကိုယ်ကို လိမ်ညှာလှည့်ဖြားနိုင်စေရန်အတွက် သံသရာအဆက်ဆက် ကျွန်တော် ပါရမီဖြည့်ကျင့်ပါဦးမည်။

‘နင် အဝတ်အစား သွားလဲထားလိုက်တော့’ ကျွန်တော်က သံယောဇဉ်အငွေ့အသက် မပါအောင် တမင် စကားလုံး တင်းတင်းများကို ရွေးချယ်ပြီး အနည်းငယ် မာရေ ကျောရေ ပြောလိုက်၏။

ဒါကပင် ကျွန်တော့် မရိုးသားမှုပဲလား။ သူမကတော့

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ’

ခပ်တိုးတိုးပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော့်အနားမှာ သူမရှိမနေတော့မှပင် ကျွန်တော့်မျက်စိထဲတွင် သူမကို မြင်ယောင်လာလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီက မင်းသား၊ မင်းသမီး အသစ်တင်ဖို့ သရုပ်ဆောင် ရွေးချယ်ပွဲလုပ်ကတည်းက သူမကို ကျွန်တော် စပြီး သတိထားမိသည်။

ပဏာမ အဆင့်ပြိုင်ပွဲ၊ ဆန်ခါတင် အဆင့်ပြိုင်ပွဲနှင့် နောက်ဆုံးအဆင့်ပြိုင်ပွဲ သုံးခုစလုံးတွင် အကဲဖြတ်သော ဒိုင်လူကြီးများက သူမ၏ အလှနှင့် သရုပ်ဆောင် ကျွမ်းကျင်မှုကို အမှတ်ပြည့် ပေးခဲ့ကြ၏။

နောက်ဆုံး ရွေးချယ်မှုအပြီးတွင် အင်တာဗျူးမေးခွန်းမေးပြီး အဆုံးအဖြတ်ပေးရမည်ကတော့ ကျွန်တော့်တာဝန် ဖြစ်လာသည်။

‘ဆရာတို့ ကုမ္ပဏီက အခုရိုက်မယ့်ဇာတ်ကားမှာ သမီးကို ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးအဖြစ် ရွေးချယ်လိုက်မယ်ဆိုပါစို့၊ ဒါဆိုရင် သမီးဘက်က ဘာများပြောစရာရှိမလဲ’

ဒါက အင်တာဗျူးတစ်ခုကို စတင်ရန် ပမာဏ အစပျိုးလိုက်သည့် ကျွန်တော် မေးနေကျ သမားရိုးကျ မေးခွန်းတစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။ သူမက ကျွန်တော့်ကို မကြည့်ဘဲ ပြတင်းပေါက်မှ တစ်ဆင့် ကောင်းကင်မိုးသားဆီ တစ်ချက် ဖျတ်ခနဲ လှမ်းမျှော်ငေးရင်း ‘ဒါဆို သမီး ဆုတောင်းပြည့်ပြီလို့’

ပြောရမှာပဲ ဆရာ၊ သမီး ဒီလိုအခွင့်အရေးရဖို့ စောင့်ဆိုင်းနေတာ ကြာပါပြီ ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒါပေမဲ့ဆိုသော စကားလုံး၏ အဓိပ္ပာယ်က ပြောစရာစကား တွေ ကျန်နေသေးသည်ဟု ဖွင့်ဆို၍ ရသောကြောင့် ကျွန်တော် ဘာမှ ဆက် မမေးဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ စောင့်ဆိုင်းနေလိုက်သည်။

သို့သော် သူမက ပြောလက်စ စကားကို မဆက်ဘဲ (ကျွန်တော် မျှော်လင့်မထားသည့် တခြားတစ်နေရာမှ) အဖြူရောင်မီးတောက် တစ်ခုကို ဗြဲနန်းခနဲ ရှို့လိုက်သလိုမျိုး 'ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် ဆရာရယ်၊ ကျွန်မ က ဆရာတို့နဲ့ ကိုးကွယ်တဲ့ ဘာသာချင်း အတူတူပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အခုအချိန် အထိပေါ့၊ ဘုရားမှာ ဘာဆုတောင်းတောင်း ကျွန်မ ဆုတောင်း မပြည့်ခဲ့ဘူး ဆရာ 'အဲဒီတော့' 'တခြားဘာသာဝင် ဖြစ်တဲ့ သမီးရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေက ဖောင်းဖျက်တယ် ဆရာ၊ သူတို့ ကိုးကွယ်တဲ့ ဘုရားဆီမှာ ဆုတောင်းကြည့် ပါလားတဲ့၊ တကယ်လို့ ဆုတောင်းတဲ့အတိုင်း သူတို့ ဘုရားက မစခဲ့ရင် ဘာသာပြောင်းခဲ့ပေါ့တဲ့'

သူမသည် ယုံကြည်မှု တောင်ယာကို ခုတ်လှဲဖို့ တောမီး မီးရှို့သူ တစ်ယောက်ပေလား။ ရိုးသားစွာ ရှို့ခဲ့သော သူမ၏ အဖြူရောင် မီးတောက် သည် ကျွန်တော့်ဆီသို့ မီးပွားတွေ လွင့်စဉ်လာ၏။ သူမက 'တကယ်ပဲ ဆရာ၊ ဒီပြိုင်ပွဲမှာ မင်းသမီး အရွေးခံရအောင် ကယ်တင်တော်မူပါ၊ အရွေးခံရရင် အရှင်ဘုရားကို တစ်သက်လုံး ကိုးကွယ်ပါမယ်လို့ ဆုတောင်းခဲ့တယ်၊ အခု သမီး တကယ် ဆုတောင်းပြည့်ပြီ ဆရာ၊ အဲဒီဘာသာကိုပဲ သမီးပြောင်းပြီး ကိုးကွယ်တော့မယ်'

'ဟင်' ကျွန်တော့်နှလုံးသားသည် ကြယ်ကြွေသလို တိတ်ဆိတ်စွာ ကြွေကျ သွားခဲ့၏။

သူမကို ဆက်မေးစရာ မေးခွန်းတွေ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ရှိမနေတော့ ပါ။ အားပေး နှစ်သိမ့်သော အပြုံးတွေလည်း ရှိမနေတော့ပါ။ ကျွန်တော် သေဆုံးသွားခဲ့သည်မှာ ကြာပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ကိုးကွယ်နေသော ဘာသာ တရားသည် အောင်မြင်မှု၊ ချမ်းသာမှုတို့ ရရာရကြောင်း ဆုတောင်းကို ဖြည့် ဆည်းပေးသည့် ဘာသာတရား မဟုတ်ကြောင်း သူမကို ရှင်းပြစရာ စကား လုံး မရှိ။

ကျွန်တော်တို့၏ ဘာသာတရားသည် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးရသော ဘာသာဖြစ်သည့် အကြောင်းနှင့် သံသရာလည်မှု ချုပ်ငြိမ်းအောင် တဏှာကို စွန့်ပစ်ဖို့ လမ်းညွှန်သည့် ဘာသာတရား ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြဖို့ စကားလုံးတွေ မရှိပါ။ ကျွန်တော့်မှာ အသက်ရှင်သန်ခြင်းပင် ရှိမနေတော့ပါ။

သူမကို မင်းသမီးအဖြစ် ရွေးချယ်လိုက်လျှင် ကိုယ့်ဘာသာဝင် တစ်ယောက်ကို တခြား ဘာသာဝင်အဖြစ် ကူးပြောင်းလိုက်အောင် တွန်းပို့လိုက်သလို ဖြစ်သွားမည်။ မရွေးချယ်ပြန်လျှင်ကော။

မရွေးချယ်လျှင် ကျွန်တော် သစ္စာမဲ့သူ ဖြစ်သွားမည်။ သူမ၏ အရည်အချင်းက ရွေးချယ်ခံထိုက်သူ ဖြစ်ကြောင်း ဒိုင်လူကြီးတွေ အားလုံးရှေ့မှာ အခိုင်အမာ သက်သေပြထားပြီးသား မဟုတ်ပါလား။

ဒီနေရာမှာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချခွင့် ရှိသူက ကျွန်တော် ဖြစ်နေသည်။ ‘ကျွန်တော်နှင့် အယူအဆချင်းမတူ’ ဟူသော အကြောင်းပြချက် တစ်ခုတည်းကြောင့်တော့ သူမ၏ (အရည်အချင်းအတိုင်း ရသင့်ရထိုက်သော) အခွင့်အရေးကို ကျွန်တော် ချိုးဖဲ့ဖျက်ဆီး လျစ်လျူရှုခွင့် မရှိပါ။ ဒီအတိုင်း ကျွန်တော် ရိုးရိုးသားသား ယုံကြည်ထား၏။

တစ်ညလုံး ကျွန်တော် အိပ်မပျော်တော့ပါ။

နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင်တော့ သူမကို မင်းသမီးအဖြစ် ရွေးချယ်လိုက်သည့် အကြောင်းကို ကုမ္ပဏီမှ တစ်ဆင့် အကြောင်းကြားစာ ပို့ခိုင်းလိုက်တော့သည်။ ကျွန်တော့်ကို အပြစ်တင်ကြပါတော့။

သို့သော် အဲသည့် ညကစပြီး ကျွန်တော့် ဘုရားရှိခိုးထဲတွင် စာတစ်ကြောင်း ထပ်တိုးလာသည်။ ‘အယူအဆ မတူသူကို ဖိနှိပ်ခွင့် မရှိစေရ၊ အာမာန္တေ’

‘ဆရာ ... ရှုတင် စတော့မလား’

တပည့်ဖြစ်သူ ပြူးစိန်က အနားကပ်လာပြီး မေးလိုက်သောကြောင့် ကျွန်တော့်အတွေးတွေ လွင့်ပျောနေရာမှ ရုပ်ရှင်ရိုက်ကွင်းပေါ် ဖျတ်ခနဲ ပြန်ရောက်လာ၏။ ဝန်းကျင်ကို ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မိုးစက်တွေ

တဖွဲဖွဲကျနေသည့်တိုင် လေက ငြိမ်နေပြီ။

‘ကျွါ၊ ခေါ၊ ခေါ၊ ဂျိမ်း’ ရှုတင် အိမ်ပိုင်ရှင်ကလည်း သူ့အော်တိုမစ်တစ် ခြံတံခါး အဖွင့်အပိတ်ကို သေချာအောင် ထပ်ခါထပ်ခါ စမ်းသပ်နေသည်။ ဒရဝမ်အဖြစ် သရုပ်ဆောင်မည့် အောင်သိန်းကလည်း ဈေးကြီးပေးပြီး ပြန် ဝယ်လာရသော အင်္ကျီကိုဝတ်လျက် အသင့်ဖြစ်နေပြီ။

ရှုတင် အိမ်ပိုင်ရှင်ကတော့ ပန်းပင်လောင်းသည့် ရေတွေ ဖြည့်ထား သော ရေမန်းပုလင်းကို ကိုင်ကာ ပြုံးဖြိုးဖြိုး။

ခြံတံခါးဖွင့်သည့် မော်တာ ဘာကြောင့် ပြန်ကောင်းသွားရသလဲ။ ပန်းပင်လောင်းသည့် ရေတွေ ဖျန်းလိုက်ခြင်းကြောင့်တော့ မဟုတ်တာ သေချာ သည်။ အိမ်ရှင်ဖြစ်သူ၏ ယုံကြည်မှုကြောင့်လား၊ ကျွန်တော်တို့ အကုန်အစင် သိနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်သော လောကကြီး၏ အကြောင်းအကျိုး တိုက်ဆိုင်မှု တစ်စုံတစ်ရာကြောင့်လား။

တိုက်ဆိုင်မှု ဆိုတာကကော ဘာလဲ။

ယုံကြည်မှု ဆိုတာကကော ဘာလဲ။

ကျွန်တော် တွေးနေစဉ်မှာပင် သူမက သရုပ်ဆောင်ဖို့ ကင်မရာရှေ့ ဆီသို့ လျှောက်သွားနေလေပြီ။ သူမအတွက်ကတော့ ယုံကြည်မှုဆိုတာ ဘာများဖြစ်မှာပါလိမ့်။

သံသရာမှ လွတ်မြောက်ဖို့လား။

ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ဖြစ်ဖို့လား။

အင်္ကျီဝယ်ပြီး ပြန်အလာတွင် အောင်သိန်းပြောခဲ့သော စကားတစ်ခွန်း ကို အမှတ်တမဲ့ ပြန်သတိရလိုက်၏။

‘ဘာကိုယုံရမှန်းမသိဘူး ဆရာရယ်၊ ရူးချင်တယ်’

ဟုတ်သည်။ ဘာကို ယုံရမှန်း မသိသောကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ရူးချင်နေကြပြီလား။ ကျွန်တော်တို့ အသံထွက်ဘဲ အနည်းငယ် ရယ်မော လိုက်မိသည်။

သူမအတွက်တော့ ‘ယုံကြည်မှု’ ဆိုသည်မှာ အဟောင်းဈေးက ဝယ် ခဲ့သော အင်္ကျီတစ်ထည်လိုမျိုး ‘လိုချင်သည့် အရာ’ ကသာ အဓိကကျနေ မည်လား မသိပါ။

ဒီအတွေးတွေကို အေးအေးဆေးဆေး ရှိသည့် တစ်ချိန်ချိန်တွင် သူမ
ကို ပြောပြချင်ပါသေးသည်။

သည်လိုနှင့်ပင်၊ မိုးရေစက်တွေကြားမှာ ကျွန်တော် ရုပ်ရှင်ရိုက်ကွင်း
တစ်ခုကို စတင်ခဲ့ပါသည်။

‘ကလက်’

‘ဆင်း ဖိုက်၊ ကတ်ဝမ်း၊ တိပ်ဝမ်း’

မင်းစိုက်စိုးစန်

၂၀၁၁၊ နိုဝင်ဘာ၊ Beauty max မဂ္ဂဇင်း

**မောင်မောင်အေးက မေးပြီး
မင်းခိုက်စိုးစန် ဖြေပါတယ်**

မေး - မြန်မာ့သမိုင်းထဲက ‘အခု သက်ရှိထင်ရှား မရှိတော့တဲ့’ ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးကို ပြန်အသက်သွင်းခွင့်ရရင် ဘယ်သူ့ကို အသက်သွင်းမလဲ ...။ ဘာကြောင့်လဲ ...။ သူနဲ့ တွေ့ရင် ဘာလုပ်မလဲ ...။

ဖြေ - ‘ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ဖြစ်ပါတယ်။ တောင်းဆိုစရာ တစ်ခု ရှိလို့ပါ။ တောင်းဆိုမယ့် စကားက ... ဗိုလ်ချုပ် ခင်ဗျာ၊ ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့အမြင်မှာ သောက်ချိုးမပြောဘူးလို့ ထင်တဲ့ လူတွေရဲ့ နာမည်စာရင်းကို ဟောဒီ စာရွက် ပေါ်မှာ ချရေးပေးပါ။ ဗိုလ်ချုပ်ကိုယ်စား အဲဒီလူတွေကို ကျွန်တော် လိုက် ရိုက်ချင်လို့ပါ။’

သင်သိသမျှ ဖြည့်စွက် ထည့်သွင်းရေးသားပါ

[၁]

ကျွန်တော့်အဒေါ် မွေးထားသော ခွေးကလေး နှစ်ကောင်အနက် အထီးကလေး တစ်ကောင်၏ အမည်မှာ တိုးပွား ဖြစ်ပြီး အမလေးကိုတော့ မိနက်ဟု ခေါ်ပါသည်။ မိနက်က ဒေါသကြီးသည်ဟုပဲ ပြောရမလား၊ စွာသည်ဟုပဲ ပြောရမလား မသိပါ။

ခြံရှေ့မှာ ဖြတ်သွားသော လူတွေကို မိနက်က တုတ်တုတ်နှင့် စူးစူးဝါးဝါး ထိုးဟောင်လေ့ ရှိသည်။ ခြံရှေ့က ဖြတ်သွားသော လူဟုဆိုရာတွင် ကျွန်တော်တို့ တစ်ခြံကျော်တွင် နေထိုင်သော ဦးမျိုးသိန်းလည်း ပါပါသည်။

ဦးမျိုးသိန်း ဆိုသူမှာ နာရီပြင်သူတစ်ဦး ဖြစ်သော်လည်း သူကိုယ်တိုင် ဘယ်တော့မှ လက်ပတ်နာရီ ဝတ်ဆင်ခြင်းမရှိပါ။ သူ့အိမ်ရှိ တစ်လုံးတည်းသော တိုင်ကပ်နာရီမှာလည်း အမြဲတမ်း ရပ်တန့်လျက်သာ ရှိသည်။ ထို တိုင်ကပ်နာရီမှာ ဦးမျိုးသိန်း၏ ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်တင်စိန်၏ အဘိုးက အမွေပေးထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟုလည်း ပြောသံကြားဖူး၏။

ဒေါ်တင်စိန်၏ အဘိုးဖြစ်သူကိုတော့ မိနက်က လုံးဝဟောင်ခြင်း မရှိပါ။ မိနက်ကို မမွေးခင်ကပင် ဒေါ်တင်စိန်၏ အဘိုးက ကွယ်လွန်သွားနှင့်ခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

မိနက်ကို မမွေးခင် ဟူသော အချိန်ကာလသည် တိုးပွားကိုလည်း

mgjoe.com

မမွေးသေးခင် အချိန်ကာလပင်ဖြစ်ကြောင်း သတိပြုစေချင်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မိနက်နှင့် တိုးပွားသည် အသက်အရွယ်ချင်း သိပ်မကွာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

တိုးပွားကို မွေးမြူဖို့ ကျွန်တော့်အဒေါ်ကို လာပေးသူမှာ အန်တီလူစီဟု ခေါ်သော အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ အန်တီလူစီသည် လူချမ်းသာ ရပ်ကွက်တစ်ခုတွင် နေထိုင်သော သူလိုကိုယ်လို မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ အန်တီလူစီနှင့် အလားတူ သူလိုကိုယ်လို မိန်းမကြီးအချို့သည် အတူတွဲ၍ ဖဲကစားကြသည်။ အတင်း ပြောကြသည်။ များစွာ မလိုအပ်လှသော ပစ္စည်းအချို့ကို ထင်ရာမြင်ရာ ဝယ်ခြမ်းရင်း ပိုက်ဆံဖြုန်းကြသည်။ သူတို့ မကြာခဏ ဈေးဝယ်ထွက်ကြသည့် နေရာများမှာ ဘန်ကောက်နှင့် စင်ကာပူနိုင်ငံများ ဖြစ်ကြ၏။

မိနက်နှင့် တိုးပွားတို့သည် ဘန်ကောက်ကိုသော် လည်းကောင်း၊ စင်ကာပူကိုသော် လည်းကောင်း မရောက်ဖူးကြပါ။

တိုးပွားနှင့် မိနက်တို့ မကြာခဏ သွားလေ့ရှိသောနေရာမှာ ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်အစွန်ရှိ အမှိုက်ပုံကြီးဝန်းကျင်နှင့် ထိုအနီးရှိ အောင်မင်္ဂလာချောင်းကူးတံတားကြီးဆီသို့သာ ဖြစ်သည်။

ရပ်ကွက်သူ၊ ရပ်ကွက်သားများကလည်း တိုးပွားနှင့် မိနက်တို့ လာကြစေဖို့ရန် ရည်ရွယ်ပြီး တံတားကို ဆောက်ခဲ့ကြခြင်း မဟုတ်ပါ။ သို့သော် တိုးပွားနှင့် မိနက်ကို မလာစေရန် မည်သူကမှလည်း နှင်လွှတ်ကြခြင်းမရှိပါ။ နှင်လွှတ်သူ မရှိသောကြောင့် တိုးပွားသည် လည်းကောင်း၊ မိနက်သည် လည်းကောင်း ထိုနေရာသို့ သွားမြဲသွားကြပါသည်။

တံတားကြီးအနီးသို့ သူတို့ သွားရသည့် အခြားသော အကြောင်းရင်း တစ်ခုမှာ တံတားနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင်ရှိသော ခြံဝင်းကျယ်တိုက်အိမ်ကြီးထဲမှ သန္တာထွန်း ဆိုသည့် ကောင်မလေး ငယ်ငယ်ကလေးတစ်ယောက်က တိုးပွားနှင့် မိနက်ကို ရံဖန်ရံခါ ထန်းလျက်ခဲများ ပစ်ကျွေးတတ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

တိုးပွားနှင့် မိနက်တို့သည် ထန်းလျက်ခဲကို ကြိုက်၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် သန္တာထွန်းကို ကြိုက်၏။ သန္တာထွန်း ဆိုသော ကောင်မလေး

မှာ ခြံကျယ်ကြီးနှင့် တိုက်အိမ်ပိုင်ရှင် ဦးဘထွန်း၏ သမီးဖြစ်သည်။

သူ့သမီး၏ ထန်းလျက်ခဲများမှာ ဦးဘထွန်း၏ ပိုက်ဆံများမှ ဆင်းသက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ဦးဘထွန်းသည် သူ့ချမ်းသာသမျှ ပိုက်ဆံတွေ အကြောင်း မမေ့မလျော့အောင် မကြာခဏ ပြောတတ်သည်။ အောင်မင်္ဂလာ ချောင်းကူးတံတားကြီး ဆောက်စဉ်တုန်းက သူ့အနေဖြင့် ငွေငါးသောင်း တိတိ လှူခဲ့ဖူးကြောင်း လူတွေ မမေ့အောင် သူ ခဏခဏ ပြောသည်။

လူတွေကလည်း မမေ့ပါ။ နာဂစ်မုန်တိုင်း ကျစဉ်တုန်းက ဦးဘထွန်း၏ အိမ်ဆောက်ပစ္စည်းဆိုင်မှ သွပ်တစ်ချပ်လျှင် တစ်သောင်းရှစ်ထောင်ဖြင့် မတန်တဆ ဈေးကြီးပေး ဝယ်ခဲ့ရသည်ကိုလည်း မမေ့ပါ။

ဦးဘထွန်း ပို၍ပို၍ ချမ်းသာသွားခဲ့သည်ကိုလည်း လူတွေက မမေ့ကြပါ။ လူတွေသည် အမှတ်သညာ အတော်ကြီးကြပါသည်။

လူတွေဆိုသည်မှာ ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်ထဲမှ လူများကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ရပ်ကွက်ထဲမှ လူများ ဆိုသော်လည်း နေထိုင်သမျှ လူအားလုံးကို ကျွန်တော် မသိပါ။ ထို့အတူ တိုးပွားနှင့် မိနက်တို့ကလည်း ရပ်ကွက်ထဲမှ လူအားလုံးကို မသိပါ။

မသိသောကြောင့်သာ အကြော်ရောင်းသည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို တိုးပွားက ကိုက်မိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဒေါသကြီးပြီး ဟိန်းတတ် ဟောင်တတ်သည့် မိနက်က မကိုက်ဘဲ ခပ်အေးအေးနေတတ်သည့် တိုးပွားက ကိုက်ခြင်းသည် အကယ်စင်စစ် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသော်လည်း ရပ်ကွက်ထဲတွင် အကြော်သည်မလေးတစ်ယောက် ခွေးကိုက်ခံရသည့် သတင်းမှာ အံ့ဩစရာ မဟုတ်သလိုပင် ဖြစ်သည်။

ခွေးကိုက်ခံရသော အကြော်သည်မလေး၏ အမည်မှာ မသန်းနု ဖြစ်ပြီး ခြေတစ်ဖက်မသန်သော မီးကင်းစောင့်ကြီး ဦးဂျော်နီ၏ သမီးဖြစ်ပါသည်။ ဦးဂျော်နီက ခွေးကို လည်းကောင်း၊ ခွေးပိုင်ရှင်ဖြစ်သူ ကျွန်တော့် အဒေါ်ကိုလည်းကောင်း အပြစ်မတင်သော်လည်း အများကြီး ညည်းတွားပါသည်။

ဦးဂျော်နီ ညည်းတွားသည်မှာ သူ့သမီးအတွက် ဆေးဝါးကုသရမည့် ကုန်ကျစရိတ်၊ သူ့သမီး ဈေးပြန်မရောင်းနိုင်မီအထိ ကာလအတွင်း

ဆုံးရှုံးရမည့် နေ့စဉ်ဝင်ငွေ၊ လူမမာကို ပြုစုရမည့် အပိုကုန်ကျမှုများ အကြောင်း ဖြစ်၏။ သူပြောနေသမျှမှာ ပိုက်ဆံအကြောင်းတွေချည်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ဦးကျော်နီသည် ငွေစကားပြောသူ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်အဒေါ်က ထို ကုန်ကျစရိတ်များ အားလုံးကို တာဝန်ယူမည်ဟု ပြောလိုက်သောအခါ ပြဿနာအားလုံး ပြေလည်သွားပါသည်။ ဦးကျော်နီသည် ငွေလိုအပ်နေသော ကြောင့် ငွေစကားပြောသူဖြစ်၏။

ငွေစကားမပြောသူမှာ အရက်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဒေါ်ခင်ပြုံး ဖြစ်ပါသည်။ ဒေါ်ခင်ပြုံးကို ကိုက်သူမှာ တိုးပွားလည်း မဟုတ်သလို၊ မိနက်လည်း မဟုတ် ပါ။ အထည်ချုပ်စက်ရုံ အလုပ်သမား စမ်းစမ်းအေး အိမ်မှ ခွေးဝဲစားလေး တစ်ကောင်က ကိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဒေါ်ခင်ပြုံးက ငွေစကားမပြောပါ။ တရားစွဲမည်ဟု ပြောပါသည်။ ဒေါ်ခင်ပြုံးက မည်သို့သော ဌာနများတွင် မည်သို့သော ဩဇာတိက္ကမရှိသည့် မည်သို့သော ရာထူးဌာနန္တရ ပိုင်ရှင်များနှင့် မည်သို့မည်ပုံ ရင်းနှီးပတ်သက် သည့် အကြောင်း ပြောပါသည်။ ထိုသူများကို ဒေါ်ခင်ပြုံးက ပြောလိုက် လျှင် စမ်းစမ်းအေး တစ်ယောက် ချက်ချင်းအဖမ်းခံရပြီး ထောင်ကျသွားနိုင် ကြောင်း ပြောပါသည်။

စမ်းစမ်းအေး ကတော့ မည်သည့် ဩဇာတိက္ကမရှိသူနှင့်မှ မသိမကျွမ်း ပါ။ စမ်းစမ်းအေး သိကျွမ်းသည်မှာ သူ့လိုမျိုး နေ့စားအလုပ်သမားကလေး များ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုနေ့စားအလုပ်သမားများထဲတွင် မပြုံးဆိုသူ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ပါဝင်ပါသည်။ ထို မပြုံး ဆိုသူကို အငယ်အနှောင်းလိုလို၊ ခြေတော်တင်သလိုလို ခရီးကြုံ ခြေဆော့ လက်ဆော့ လုပ်ခဲ့သူက အန်တီ လူစီ၏ ယောက်ျား ဖြစ်ပါသည်။

မပြုံးဆိုသူမှာ မခင်ပြုံး မဟုတ်ပါ။ မခင်ပြုံးက အရက်ဆိုင်ပိုင်ရှင် သာ ဖြစ်သည်။ မခင်ပြုံးကို တရားမစွဲအောင် ဖျောင်းဖျာသူမှာ ဦးသိန်းမျိုး ဖြစ်ပါသည်။ ဦးသိန်းမျိုးသည် နာရီမပတ်သူ နာရီပြင်ဆရာ ဦးမျိုးသိန်း မဟုတ်ပါ။ ဦးသိန်းမျိုးသည် နာရီ မပြင်ပါ။ တိုက်ပုံအင်္ကျီဝတ်ပြီး အလှူခံ ထွက်သည်။

တိုးပွားနှင့် မိနက်တို့က အလှူခံကို မဟောင်ကြပါ။ ဦးသိန်းမျိုး အလှူခံသည့်အခါ ဒေါ်ခင်ပြုံးက ပိုက်ဆံအမြောက်အမြား ထည့်လေ့ရှိပါသည်။

အရက်ရောင်းပြီး စီးပွားရှာထားသော ပိုက်ဆံကို 'မစင်ကြယ်သော ပိုက်ဆံ' ဟု ပြောကြသည်။ သို့သော် ထို မစင်ကြယ်သော ပိုက်ဆံကိုပင် စုံစုံမက်မက် အလှူခံကြ၏။ ပိုက်ဆံ အမြောက်အမြား လှူဒါန်းလိုက်သော အခါ ဒေါ်ခင်ပြုံးသည် စင်ကြယ်သွားလေ၏။

စင်ကြယ်သွားသည်ဆိုခြင်းမှာ ဆင်ကြယ်ဖိနပ်ကို ဆိုလိုခြင်းမဟုတ်ပါ။ ဆင်ကြယ်ဖိနပ်စီးသူမှာ ကန်ထရိုက်လုပ်ငန်းရှင် ဦးဖြိုး ဖြစ်၏။ ဦးဖြိုးသည် သူဌေးပီပီ စကားပြောလျှင် သိန်းချီပြီး ပြောလေ့ရှိသည်။

ကျွန်တော့်အဒေါ်သည်လည်း စကားပြောလျှင် သိန်းချီပြီး ပြောလေ့ရှိပါသည်။ သူ့မြေးကလေး ချစ်သိန်းကို ချီရင်းပြောလေ့ရှိသောကြောင့် ဖြစ်၏။ တကယ်တော့ ချစ်သိန်းသည် တိုးပွားတို့၊ မိနက်တို့နှင့် ကစားဖော် ကစားဖက် ဖြစ်ပါသည်။

တိုးပွားနှင့် မိနက်တို့ ကစားသည်ကို ကန်ထရိုက်တာ ဦးဖြိုး၏ တိုက်အိမ်ရှေ့မှာလည်း မကြာခဏ တွေ့ဖူးပါသည်။ မီးကင်းစောင့်ကြီး ဦးဂျော်နီ ခြေတစ်ဖက်မသန်ရခြင်း အကြောင်းမှာ ဦးဖြိုး၏ ကန်ထရိုက်တိုက်တွင် ပန်းရန်လုပ်ရင်း တိုက်ပေါ်မှ ခြေချော်ပြီး ပြုတ်ကျသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ဦးဖြိုးက ဦးဂျော်နီအတွက် ဆေးဖိုးဝါးခနှင့် လျော်ကြေးအဖြစ် ပိုက်ဆံသုံးသောင်းပေးသည်ဟု လူတွေက ပြောကြသည်။

ဦးဂျော်နီကတော့ ဘာမှ မပြောပါ။ ဦးဂျော်နီသည် အန်တီလူစီနှင့် မောင်နှမအရင်း ဖြစ်၏။ တိုးပွားနှင့် မိနက်တို့တွင် မောင်နှမ ရှိ မရှိ ကျွန်တော် မသိပါ။

ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်ထဲတွင် ပုံစံ ၁၀ နှင့် မှတ်ပုံတင် လိုက်လံ စစ်ဆေးကာ စာရင်းလုပ်သူမှာ ဦးသိန်းမျိုး ဖြစ်ပါသည်။ ပုံစံ ၁၀ အတည် တကျ မရှိဘဲ လေလွင့်နေထိုင်သူမှာ ရပ်ကွက်ထဲမှ အရက်သမား မိုးဇော် ဖြစ်၏။ မိုးဇော် အရက်မူးလာသည့် ညများတွင် တိုးပွားနှင့် မိနက်တို့က ဟောင်ကြပါသည်။

နာဂစ်မုန်တိုင်းကျသည့် နံနက်လင်းအားကြီး အချိန်တွင် အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်သို့ မည်သူမှ မထွက်ရဲစဉ်မှာ လမ်းပေါ်ရောက်နေသူက မိုးဇော် တစ်ယောက်တည်းသာ ဖြစ်သည်။ မုန်တိုင်းကြောင့် လွင့်ပါသွားသော သွပ် ပြားများကို လိုက်လံ ကောက်ယူပြီး ဖရိုဖရဲ အမိုးလန်နေသည့် အိမ်များဆီ သို့ ပြန်လည်ပို့ဆောင် ဝေငှပေးခဲ့သူ ဖြစ်၏။ ဒီတာဝန်ကို သူ့ကို မည်သူကမှ မပေးပါ။ သူ့ဘာသာ လုပ်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်ရက်တွင် မိုးဇော်တစ်ယောက် အအေးမိပြီး ဆုံးသည်။ အရက်သမားတစ်ယောက် ဝဋ်ကျွတ်သွားပြီဟု ရပ်ကွက်ထဲမှ လူတွေက ပြော ကြ၏။ မိုးဇော်ဆုံးသည့် ညက တိုးပွားနှင့် မိနက်တို့ ရှည်ရှည်လျားလျား ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူကြသည်။ အထည်ချုပ်စက်ရုံ အလုပ်သမား စမ်းစမ်းအေးက ကူငွေ ငါးရာ ထည့်သည်။ အကြော်သည်မလေး မသန်းနုက နှစ်ရာထည့် သည်။ မိုးဇော်သောက်နေကျ အရက်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဒေါ်ခင်ပြုံးက အရက်ကြွေး တွေ အများကြီး ဆုံးသွားသည်ဟု ညည်းညည်းညာညာပြောရင်း ပိုက်ဆံ သုံးထောင် ထည့်ပါသည်။ ဦးသိန်းမျိုး၏ ကြီးကြပ်လမ်းညွှန်မှုဖြင့် အသုဘ ချသည်။ ရက်လည် မုန့်ဟင်းခါး ကျွေးသောအခါ ဦးဘထွန်းနှင့် ဦးဖြိုးတို့ လာစားကြပါသည်။ အန်တီလူစီနှင့် ဦးကျော်နီတို့ မောင်နှမသည် ထိုရက်လည် ပွဲတွင် ဆုံသော်လည်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စကားမပြောကြပါ။

တစ်ယောက်က ချမ်းသာပြီး တစ်ယောက်က ဆင်းရဲသောကြောင့် ဖြစ်မည်ထင်သည်။ တိုးပွားနှင့် မိနက်တို့ကတော့ ချမ်းသာသူကိုကော၊ ဆင်းရဲ သူကိုကော ဟောင်ကြပါသည်။

ရက်လည်ဆွမ်းကျွေးမှ ဟင်းအကျန်အသိုးများကို ခွေးကျွေးပစ်သည့် အခါ မိနက်က အားပါးတရ စားသော်လည်း တိုးပွားက သိပ်မစားပါ။ ရက်လည်မှာ ကျွေးသည့် မုန့်ဟင်းခါးကို ချက်သူမှာ ဒေါ်တင်စိန်ဖြစ်ပြီး အဆိုပါ ဒေါ်တင်စိန်ဆိုသူမှာ ဦးမျိုးသိန်း၏ဇနီး ဖြစ်ပါသည်။

တိုးပွားနှင့် မိနက်အကြောင်းကို ပြောပြနေသူမှာ ကျွန်တော်ဖြစ်ပြီး ဒီဝတ္ထုကို ဖတ်နေသူမှာ သင် ဖြစ်ပါသည်။

သင့်ဝန်းကျင်ရှိ လူတွေ အားလုံးသည် ဒီဝတ္ထုဖြစ်ပြီး၊ ဒီဝတ္ထုသည် ဘယ်တော့မှ အဆုံးသတ်မည် မဟုတ်သည့် ကမ္ဘာအရှည်ဆုံးဝတ္ထုဖြစ်၏။

လိုအပ်နေသည်မှာ သင်သိသမျှ ဖြည့်စွက်ထည့်သွင်းရေးသားရန်ပင် ဖြစ်သည်။

မင်းခိုက်စိုးစန်

၂၀၀၉၊ နိုဝင်ဘာ၊ ဇန်နဝါရီလ

မောင်မောင်အေးက မေးပြီး
မင်းခိုက်စိုးစန် ဖြေပါတယ်

မေး - မကောင်းမှုတစ်ခုခု လုပ်မိတိုင်း သူ့အလိုလို ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ သေရာပါစေမယ့် ကျပ်စေ့ဝိုင်းလောက် မဲ့တစ်ကွက် ပေါ်ပေါ်လာမယ်ဆိုရင် မကောင်းမှုတွေဟာ လျော့သွားနိုင်ပါသလား ...။ ဒါမှမဟုတ် နေရာတိုင်းမှာ မဲ့ကွက်ဖျက်ပေးတဲ့ ဆိုင်တွေ အများကြီး ဖြစ်လာနိုင်သလား ...။ ကိုကျော်စိုးမှာ ရော အဲလို မဲ့ကွက်တွေ ပေါ်လာမယ်ဆို ဘယ်နှကွက်လောက်ရှိမလဲ ...။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ဆိုရင်ရော တိတ်တိတ်လေး ပြန်သွားဖျက်လိုက်မလား ...။

ဖြေ - 'မကောင်းမှု' ဆိုတာ ကမ္ဘာဦးအစကတည်းက လူတွေ ကျင့်ကြံနေကြတဲ့ ကိစ္စပါ။ (ဒါကြောင့် လျော့သွားစရာ အကြောင်းမရှိဘူး)

'အတတ်ပညာ' ဆိုတာကတော့ လူတွေဘာလုပ်လုပ် (ကောင်းတာကော၊ မကောင်းတာကော) လုပ်လို့ အဆင်ပြေချောမွေ့အောင် တီထွင်ပြီး ရင်း တီထွင်ရင်းနဲ့ တိုးတက်လာတာဖြစ်တယ်။ (ဒါကြောင့် အတတ်ပညာပိုင်းသာ ထွန်းကားလာစရာ ရှိပါတယ်)

ဆေးတက္ကသိုလ်မှာ မဲ့ဖျောက်အထူးကု ပါရဂူသင်တန်းတွေ ဖွင့်လှစ်သင်ကြားကြမယ်။ မဲ့ဖျောက်အထူးကု ဆေးခန်းကြီးတွေ ပေါ်လာမယ်။

နိုင်ငံခြားက မဲ့ဖျက်ဆေးတွေ ကြော်ငြာကြ၊ တင်သွင်းကြ၊ ရောင်းချကြမယ်။
 မြန်မာမဂ္ဂဇင်းတွေမှာလည်း ဟိုအရွက်ကို ပြုတ်သောက်၊ ဒီအသီးကို ချက်စား
 ဆိုတဲ့ ဆေးမြီးတိုတွေ ရေးကြမယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ကျိတ်ဖျက်လို့ရမယ်
 မထင်ဘူး။ မြွေလို အရေခွံချွတ်လဲမှပဲ ရမယ်ထင်တယ်။

သေမင်း ပုံသံကြောင့် ရွာတဲ့မိုး

[၁]

ငယ်ငယ်တုန်းက အကြောင်းတွေ အစ်ကိုကို ပြန်ပြောပြချင်ပါသေးတယ်။

*

မိုးစဲပြီးခါစ ညနေခင်း တစ်ခုမှာပေါ့။

ကျွန်တော် ရှိနေတဲ့ ကျူရှင်ကျောင်းလေးတစ်ခုဆီကို နောင်တော်ကြီး နှစ်ယောက် မပြောမဆိုနဲ့ ရောက်လာကြတယ်။ သူတို့ကို အစ်ကို သိပါတယ်။ ကိုမိုးစိုးနဲ့ ကိုထွန်းထွန်းဦးလေ။ အဲဒီကာလက ကျွန်တော်တို့လို ချာတိတ်တွေကို လမ်းပြခဲ့သူတွေပေါ့။

ကိုမိုးစိုးရဲ့ လက်ထဲမှာ စာရွက်လိပ်ကလေး တစ်ခု ပါတယ်။ သူက ကျွန်တော့်ရှေ့က ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း

‘ဒီမှာစကားပြောလို့ ဖြစ်ရဲ့လား’

စာသင်ချိန်လည်း မရောက်သေး၊ ကျောင်းအပ်လက်ခံတဲ့ ကာလလည်း မဟုတ်လို့ စာသင်ခန်းထဲမှာ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က

‘ရပါတယ် အစ်ကို၊ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ’

‘ငါတို့ ကဗျာစာအုပ် ထုတ်မလို့ကွ၊ မင်း ဖယောင်း ရေးပေးမလား’

ဖယောင်း ရေးတယ် ဆိုတာကို ဒီဘက်ခေတ် လူငယ်တွေ သိတောင် သိကြပါတော့မလား မပြောတတ်ဘူး အစ်ကိုရေ။ ကျွန်တော်တို့တုန်းကတော့

mgyoe.com

စောင်ရေများများ ပြန့်ပွားချင်တဲ့ စာတွေ ကဗျာတွေဆိုရင် ဖယောင်းစက္ကူ လို့ လွယ်လွယ်ခေါ်ကြတဲ့ အမျှင် စိပ်စိပ်ကလေးတွေနဲ့ ရက်ထားတဲ့ အလွှာ ပါးလေးပေါ်မှာ သံချွန်ကညစ်နဲ့ ရေးခြစ်ရတယ်။

သံချွန်နဲ့ ရေးလိုက်တော့ အဲဒီ ဖယောင်းစက္ကူ ပါးပါးလေးဟာ ရေး တဲ့ အကွရာပုံစံအတိုင်း ပေါက်ပြီး စာလုံးအရာတွေ ထင်ကျန်ရစ်ခဲ့တာပေါ့။ အဲဒီတော့မှ Gestener လို့ ခေါ်တဲ့ စာကူးစက်ထဲမှာ ဖြစ်ဖြစ် (စာကူးစက် မရှိရင် နှစ်ပေမီးချောင်းနဲ့ ဖြစ်ဖြစ်) အနက်ရောင် ဆေးနဲ့ လှိမ့်ထုတ်လိုက် တော့မှ အပေါက်ရာ ဖြစ်နေတဲ့ စာလုံးတွေထဲ ဆေးက စိမ့်ဝင်ပြီး အောက်က စက္ကူပေါ်မှာ သွားထင်တာ။

အဲဒီခေတ်တုန်းက ကွန်ပျူတာတွေမှ မရှိသေးဘဲကိုး။ ဒီလိုပဲ အပင်ပန်း ခံရတယ်။ စက္ကူပေါ်မှာ သံချွန်နဲ့ ရေးလိုက်ရင် မစုတ်မပြတ် စာလုံး ဝိုင်းဝိုင်း စက်စက် ပေါက်ပြီး ထင်အောင် လှေ့ကျင့်ရတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်တုန်းက နေ့ရက်တွေဟာ လွမ်းဖို့ကောင်း တယ်နော် အစ်ကို။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က ကိုမိုးစိုးကို
'ရပါတယ် ... အစ်ကို၊ ရေးပေးပါ့မယ်၊ အများကြီးလား'

သူက ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ သူ့လက်ထဲက စာရွက်လိပ်ကလေးကို ကျွန်တော့်စားပွဲပေါ် တင်ပေးလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် ကောက်ယူပြီး ဖြန့် ကြည့်လိုက်တော့ ...

ကဗျာခေါင်းစဉ်က ... 'ဥဒါန်း'
ကလောင် နာမည်က ... 'ရွှေဘုန်းလူ'

ကျွန်တော် အမှတ်မမှားခဲ့ဘူး ဆိုရင် အစ်ကို ကဗျာကို ကူးယူလာတဲ့ လက် ရေးက အစ်ကို သူငယ်ချင်း စက်မှုတက္ကသိုလ် ကျောင်းသား ကိုမျိုးသန်းရဲ့ လက်ရေးပါ။ အစ်ကို ကဗျာရှည်ကြီးရဲ့ နောက်ကျောမှာ ပါဘလို နီရူဒါ (Pablo Nerudar) ရဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်ကိုတောင် ဘာသာပြန် ထားသေးတယ်။

ကျွန်တော်က ကိုမိုးစိုးကို

‘ဘယ်တော့လောက် အပြီးလိုချင်တာလဲ အစ်ကို’

‘ဖြစ်နိုင်ရင် အမြန်ဆုံးပေါ့ကွာ’

ကဗျာက လက်ရေး စိပ်စိပ်နဲ့ ရှစ်မျက်နှာလောက်ရှိတော့ ဖယောင်းလက်ရေးနဲ့ဆိုရင် ၁၀ မျက်နှာလောက် ထွက်နိုင်တယ်လို့ ကျွန်တော် တွက်လိုက်တယ်။ ဖူးစကက်စက္ကူနဲ့ သုံးချိုးဆိုဒ် ရေးပေးမယ်လို့ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေရဲ့။

ကဗျာစာရွက်လေးကို စားပွဲ အံ့ဆွဲထဲ ထည့်ပြီး လုံလုံခြုံခြုံ သော့ခတ်လိုက်တယ် အစ်ကို။

စာသင်ခန်း နံရံမှာ ချိတ်ထားတဲ့ ဖယောင်းစက္ကူ အသစ်တွေက အသင့်ရှိနေပြီးသားပါ။

ကျွန်တော့်စားပွဲပေါ်က အပြာရောင် ပလတ်စတစ်ခွက်ရှည်ရှည်လေး ထဲမှာလည်း ချွန်မြနေတဲ့ သံ ကညစ်ကလေးတွေ တလက်လက်နဲ့။

အဲဒီည။ မိုးရေ စိုစွတ်နေတဲ့ ညပေါ့။

ကျောင်းသားတွေ အားလုံး ပြန်သွားပြီးလို့ လူသူကင်းရှင်း တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ စာသင်ခန်းလေးထဲမှာ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း။

မီးချောင်းတွေကို ပိတ်လိုက်တယ်။ ပြတင်းပေါက်တွေကို ပိတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှ ဖယောင်းတိုင် နှစ်တိုင်ကို ထွန်းညှိပြီး ဝါကြန့်ကြန့် မီးရောင် မှိန်မှိန်လေးနဲ့ အစ်ကို့ ကဗျာကို ကျွန်တော် ကူးရေးခဲ့တာပေါ့။

နောင်တစ်ချိန်မှာ ‘တာရာ မင်းဝေ’ ဖြစ်လာမယ့် ရွှေဘုန်းလူနဲ့ တစ်ချိန်မှာ ‘မင်းခိုက်စိုးစန်’ ဖြစ်လာမယ့် ကျွန်တော်ဟာ

အစ်ကို့ရဲ့ ‘ဥဒါန်း’ ဆိုတဲ့ ကဗျာကို ကူးယူ ရေးသားရင်း စပြီး ပတ်သက်ခဲ့ကြတာပေါ့။

အဲဒီညက မိုးရိပ်မိုးငွေ့တွေက မည်းမှောင်နေတဲ့ လေထုထဲမှာ သိပ်သည်း အေးစက်လို့ ...။

နီညိုရင့်ရောင် အုတ်တွေနဲ့ ဆောက်ထားတဲ့ ဧည့်ခန်းဆောင်ထဲက ပြန်လာတော့ အစ်ကိုက ယိုင်လဲချည့်နဲ့ မသွားတဲ့အပြင် ပိုလို့တောင်မှ လင်းလက်

တောက်ပလာသေးတယ်။

အဲဒီအချက်နဲ့တင် 'အစ်ကိုဟာ သာမန် ချွန်မြရုံလောက် မကတဲ့ အင်အားတွေ၊ သတ္တိတွေ၊ စိတ်ဓာတ်တွေနဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့ ပါရမီရှင် ဆိုတာကို ပြနေတာပဲ။

အစ်ကိုကို ဘယ်လို ကံကြမ္မာကမှ တွန်းလှဲ မပစ်နိုင်ပါဘူး၊ အစ်ကိုကို ဘယ်လို နံရံမျိုးကမှ ပိတ်ဆို့ကာဆီး မထားနိုင်ပါဘူး။ အစ်ကိုကို ဘယ်လို မုန်တိုင်းမျိုးကမှလည်း တိုက်ခတ် ဖယ်ရှားလို့ မရဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ အစ်ကိုကိုယ်တိုင်က 'ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မုန်တိုင်း' တစ်ခု ဖြစ်လို့ပါပဲ။

အဲဒီ မုန်တိုင်းနဲ့ အတူတကွ ခေါင်မိုးတစ်ခုတည်းရဲ့ အောက်မှာ ကျွန်တော်အရိပ် ခိုဖူးတဲ့အကြောင်း နောင်တစ်ချိန်မှာ လင်းလက်လာမယ့် ညီငယ်တွေကို အိပ်ရာဝင် ပုံပြင်တစ်ပုဒ်လို ပြောပြချင်ပါသေးတယ် အစ်ကိုရေ။

ကျွန်တော်တို့ ခိုလှုံခဲ့တဲ့ ခေါင်မိုးလေးကတော့ ကိုငြိမ်းအေးရဲ့ 'သရဖူ' ဆိုတဲ့ မဂ္ဂဇင်းတိုက်ကလေး ပါပဲ။ အဘတို့လို၊ ကိုငြိမ်းတို့လို၊ အစ်ကိုတို့လို လူတွေရဲ့ ယုံကြည်ချက်နဲ့ ထုဆစ်ခဲ့တဲ့ ကျောက်သား ခံတပ်ထဲကို ကျွန်တော် လို့ ကောင်က မယောင်မလည်နဲ့ ကံကောင်းထောက်မစွာ ခိုဝင်နားခွင့် ရခဲ့တယ်။

ကျွန်တော့်အတွက် သင်ယူစရာတွေ အများကြီး ရခဲ့တယ်။ လမ်းပြမှတ်တိုင်တွေ အများကြီး တွေ့ခဲ့တယ်။ လတ်ဆတ်တဲ့ လေပြည်ညင်းကိုလည်း တစ်ဝကြီး ရှုရှိုက်ခွင့် ရခဲ့ပါတယ် အစ်ကို။

ကျွန်တော် သင်ယူနေဆဲမှာကိုပဲ အစ်ကိုကတော့ အံ့မခန်းတဲ့ အနုပညာ မှော်ဝင်အတတ်နဲ့ မျက်စိတစ်ဆုံး ကြည့်လို့ မဝအောင် ဖန်ဆင်းပြလို့ နေပါပြီ။ 'အစိမ်းရောင် ကြက်ခြေခတ်' တွေ၊ 'ကျောက်ထွင်း ရာဇဝင်' တွေ၊ 'မိုးခေါင်လို့ တီးတဲ့ ဗုံသံ' တွေနဲ့ အစ်ကိုကို ကြည့်ရတာ ကျွန်တော်ကတော့ ရင်သပ်ရှုမောဖြစ်လို့ မဆုံးခဲ့ဘူးပေါ့။

ဒီနေ့ ဒီစာကို ရေးနေချိန်အထိမှာလည်း ကျွန်တော် အိပ်တဲ့ အိပ်ရာနဲ့ လက်တစ်ကမ်းအကွာမှာ အစ်ကိုရဲ့ 'မိုးခေါင်လို့ တီးတဲ့ ဗုံသံ' ကဗျာစာအုပ်ကို ထားပြီး အိပ်ရာ ဝင်စမြဲပါ အစ်ကို။

ကျွန်တော့်နာမည်ကို ရေးပြီး အစ်ကိုလက်မှတ် ထိုးလို့ လက်ဆောင်

ပေးခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုစာအုပ်လေးတွေကို သေသေချာချာ အဖုံးချုပ်လို့ မကြာမကြာ ထုတ်ထုတ် ကြည့်နေမိဆဲပါပဲ အစ်ကိုရယ်။ ကျွန်တော် အသက်ကြီး အိုမင်း သွားတဲ့အခါ အစ်ကိုနာမည်ကို ရာဇဝင်ထဲက လူသားတစ်ယောက်အဖြစ် ပြောပြရင်း ဒီလိုအမှတ်တရ လက်မှတ်နဲ့ စာအုပ်လေးတွေကို ကလေးတွေ ကြည့်ဖို့ ပြချင်သေးတယ် အစ်ကို။

မမျှော်လင့်တဲ့ တစ်ညနေမှာ အစ်ကိုနဲ့ ဆုံမိကြတော့ အစ်ကိုက ၃၃ လမ်းထိပ်က ဆိုင်အပေါ်ထပ်ကို ခေါ်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး စကားပြော ဖြစ်ကြတယ်။ အစ်ကိုနဲ့ အတူ မနော်ဟရီပါလာတော့ စကားပြောလို့ ပိုကောင်းတာပေါ့။ မနော်နဲ့ ကျွန်တော်က တက္ကသိုလ်စာပေ အုပ်စု ကလေး ဖြစ်တဲ့ ‘ရာစုသစ် မြစ်ကျဉ်း’ မှာ ကတည်းက ရင်းနှီးခဲ့ပြီးသား ဆိုတော့ သူ့ ကို နောက်ပြောင်စရာတွေ ကျွန်တော့်မှာ တစ်ပုံတစ်ပင်ပါ။

အဲဒီတုန်းက အစ်ကိုက ဗြုန်းခနဲ ဘာစိတ်ကူးပေါက်သလဲ မသိဘူး။
‘ကျော်စိုး၊ မင်း လုံးချင်း ရေးမလား၊ ရေးမယ်ဆိုရင် ထုတ်ဝေသူကို ငါ ပြောပေးမယ်’

ဘာစကား အဆက်အစပ်မှ မရှိဘဲ ပြောလိုက်တာပါ။
ဒါပေမဲ့ သိတယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်က အခွင့်အလမ်း မှန်သမျှ ကို ပျင်းရိခြင်းနဲ့ အမြဲတမ်း လဲစားနေတဲ့ ကောင်လေ။ ချက်ချင်းပဲ ကျွန်တော်က ‘ဟာ မရေးချင်ပါဘူး အစ်ကိုရာ၊ စာမျက်နှာတွေ အများကြီး ရေးရ တာ လက်ညောင်းမှာပေါ့၊ ပြီးတော့ အစ်ကိုလိုလည်း မရေးတတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်က ဝတ္ထုတိုပဲ ရေးချင်တာ’

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ အစ်ကို အမြည်းလုပ်တဲ့ သီဟိုဠ်စေ့ကြော်တွေကို တစ်ဆုပ်ကြီး တစ်ဆုပ်ကြီး နှိုက်နှိုက်ပြီး စားနေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို အစ်ကိုက တော့ ကလေးတစ်ယောက်ကို ကြည့်သလို ကြည့်နေလေရဲ့။

ဒါပေမဲ့ လောကကြီးမှာ ထင်မထားတာတွေ ဖြစ်တတ်စမြဲပဲ မဟုတ်လား အစ်ကို။

လုံးချင်းဝတ္ထု ရေးတဲ့ စာရေးဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်လာဖို့ ဘယ်တုန်း

ကမှ စိတ်ကူးမထားတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ခံစားချက်တစ်ခုကို ဖြေဖျောက်ဖို့ ရေးမိရာက လုံးချင်းဝတ္ထု တစ်ပုဒ်စ နှစ်ပုဒ်စ စပြီး ထုတ် ဖြစ်ခဲ့တော့တယ်။

အစ်ကိုကို ငြင်းပြီး နောက်ထပ် တစ်နှစ်ကျော်ကျော် အကြာမှာတင် ဖြစ်ခဲ့တာပါ။

ဒီအတွက် အစ်ကိုက ဘယ်လိုမှတောင် စိတ်ထဲ ရှိမှာ မဟုတ်ပေမဲ့ အပြောနဲ့အလုပ် မညီတဲ့ ကျွန်တော့်ဘက်ကတော့ အစ်ကိုကို ရှင်းပြစရာ အကြွေးတစ်ခု ကျန်နေသလို ခံစားရတယ်။

ဒါပေမဲ့ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် စကားမစပ်မိလို့ နောက်ဆုံးအချိန်ထိ ရှင်းပြခွင့် မကြုံတော့ပါဘူး။

*

[၃]

အဲဒီ နောက်ဆုံးအချိန် ဆိုတာကလည်း အရောက် စောလွန်းလှပါတယ် အစ်ကိုရယ်။ အဲဒီ အချိန်ပိုင်းတုန်းက ကျွန်တော်က အိမ်မှာမနေဘဲ အောင်ခိုင် အိမ်မှာ ရက်ရှည်သွားနေထိုင်နေတဲ့ အချိန်။

ကျွန်တော့်ထုံးစံအတိုင်း မနက် မိုးလင်းခါနီးမှ အိပ်၊ နေ့လယ် တစ်နာရီ လောက်မှ အိပ်ရာထတာပေါ့။ အဲဒီနေ့ကလည်း တစ်နာရီခွဲမှ ထပြီး ရေချိုးဖို့ ပြင်ဆင်နေတဲ့အချိန် ဖုန်းမြည်လာလို့ အောင်ခိုင်က ထကိုင်းပြီး စကားပြောနေတယ်။

ပြီးတော့ အောင်ခိုင်က ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်ပြီး
'မောင်မောင်အေး ဆက်တာ အစ်ကို၊ ကိုရွှေဘုန်း ဆုံးသွားပြီတဲ့'
'ဘာ၊ မဖြစ်နိုင်တာ'

ကျွန်တော့်လေသံ မာသွားလို့ အောင်ခိုင်က ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘူး။ ငူငူကြီးပဲ ရပ်နေတယ်။ ကျွန်တော်က ထပ်ပြီး

'အဓိပ္ပာယ် မရှိဘူး၊ မောင်အေးက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိတာတဲ့လဲ၊ အဲဒီသတင်း မသေချာဘူး မဟုတ်လား'

မောင်မောင်အေးက Dream Boat ရဲ့ မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာပဲ ဥစ္စာ

စာပေအသိုင်းအဝိုင်းထဲက မဟုတ်လို့ ကျွန်တော်က ဒီသတင်း မဖြစ်နိုင်ဘူး
လို့ချည်းပဲ ဇွတ်ငြင်းနေမိတယ်။

အောင်ခိုင်က လေသံတိုးတိုးနဲ့

‘သေသေချာချာ သိချင်ရင်တော့ မောင်မျိုး (ကြောင်နှစ်ကောင်) ဆီကို
အစ်ကို ဖုန်းဆက်လိုက်ပါလား၊ သူ ဆိုရင်တော့ သိမှာပဲ’

‘အေး ... ဟုတ်တယ်’

ချက်ချင်းပဲ ကျွန်တော့်ဖုန်းကို ဖွင့်ပြီး ကိုမျိုးရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို ရှာ
လိုက်တယ်။ ဖုန်းနံပါတ်ကို တွေ့တွေ့ချင်း မနှိပ်မိသေးခင်မှာပဲ ကျွန်တော့်
ခေါင်းထဲကို အတွေးတစ်ခု ပျတ်ခနဲဝင်လာပြီး ထိတ်လန့်သွားတယ်။

တကယ်လို့များ မောင်မျိုး (ကြောင်နှစ်ကောင်) က ‘အဲဒီသတင်း
အမှန်ပါပဲ’ လို့ အတည်ပြုလိုက်ရင် ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ။

ကျွန်တော် စိတ် လေးလေးလံလံနဲ့ပဲ ဖုန်းကို ပြန်ချလိုက်တယ်။

‘မဟုတ်လောက်ပါဘူး’ လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြောသလိုလို အောင်ခိုင်
ကို ပြောသလိုလို ပြောရင်း အိမ်ရှေ့နဲ့ အိမ်နောက်ဖေးကို ယောက်ယက်ခတ်
လျှောက်နေဖြစ်ရဲ့။

ပြီးတော့မှ ကမန်းကတန်း ရေချိုးပြီး တောင်ဥက္ကလာက ကျွန်တော့်
အိမ်ဆီ ပြန်လာခဲ့တယ်။ လမ်းမှာတင် ကျွန်တော့်ဖုန်းကို တစ်စုံတစ်ယောက်
က ခေါ်လာတယ်။ ကျွန်တော် မသိတဲ့ ဖုန်းနံပါတ် တစ်ခုပါ။

ဖုန်းကို ပြန်ထူးလိုက်တော့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် အသံက

‘တာရာမင်းဝေ ဆုံးသွားပြီဆို၊ ဟုတ်လားဟင်’

‘ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူး၊ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တော့ ဘာသတင်း
မှ မကြားသေးပါဘူး’

အကျောက်အကန် ငြင်းပြီး ဖုန်း ပြန်ချလိုက်တယ်။ အိမ်ကို အရောက်
မှာပဲ နောက်ထပ် ဖုန်းခေါ်သံတစ်ခု။ ဒီ ဖုန်းနံပါတ်ကိုတော့ ကျွန်တော် သိ
တယ်။ မန္တလေးက အစ်ကိုရဲ့ အမာခံစာဖတ်ပရိသတ်တစ်ယောက်ပါ။ သူက

‘ဆရာ တာရာမင်းဝေ ဆုံးလို့ဆို’

‘မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကောလာဟလတွေပါ၊ သိတယ် မဟုတ်လား၊
မကြာသေးခင်ကမှ ရုပ်ရှင်မင်းသား ဒွေးကလည်း ဆုံးသွားတာ ဆိုတော့

ချဲ့ကားပြီး လျှောက်ပြောကြတာပါ’

နောက်ထပ် ဖုန်းနဲ့ သတင်းမေးတဲ့သူ လေးငါးယောက်ကို ကျွန်တော် ဒိုင်ခံပြီး ငြင်းပစ်လိုက်တယ်။ ခပ်တည်တည်ပဲ။

ကျွန်တော် ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ယောက်ယက်ခတ်သွားတာလဲ မသိဘူး အစ်ကို။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း သေခြင်းတရားကို တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်မက ရင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါမှ ဒီလောက် ဣန္ဒြေမပျက်ခဲ့ဖူးပါဘူး။

အခုတော့

အဲဒီမှာတင် ဘယ်လိုမှ ငြင်းဆန်လို့ မရတဲ့ ဖုန်းတစ်ခု ဝင်လာတယ်။ ကဗျာဆရာ စောဝေပါ။ သူက

‘မင်းခိုက်၊ ငါတို့ ဒဂုံစင်တာက Cafe Aroma မှာ၊ ကိုငြိမ်းအေးလည်း ရောက်နေပြီ၊ မင်းကို စောင့်နေတယ်၊ ရွှေဘုန်း ကိစ္စ ...’

သူက ‘ရွှေဘုန်း ကိစ္စ’ လို့ပဲ အသံပြတ်နဲ့ ပြောသွားတယ်။ အဲဒီမှာ ပွဲက ပြီးသွားတော့တာပဲ။

‘ဒါဆို ... အဲဒါ ... တကယ်ပေါ့နော်’

မေးလိုက်တဲ့ ကျွန်တော့်အသံမှာ အားအင် လုံးဝ မရှိတော့ဘူး။ ကဖေးဆိုင်လေးကို ကျွန်တော် ရောက်သွားတော့ တကယ်ပဲ လူတွေ စုံနေကြပါပြီ။ ကိုကြွက်နီက ကျွန်တော့်ကို မြင်တော့ ကြေကွဲဆို့နှင့်တဲ့ အသံနဲ့

‘အင်း ... ရှစ်မိုင်က အဘိုးကြီးတော့ ရင်ကျိုးမှာပဲ (ရှစ်မိုင်က အဘိုးကြီးဆိုတာ ဆရာ ဇော်ဇော်အောင်ကို ရည်ညွှန်းပြီး ပြောလေ့ရှိတဲ့ သူ့စကားပါ) အဘိုးကြီးရဲ့ သားအကြီးကောင်တော့ သေပြီ၊ သားအငယ်ကောင်ကလည်း ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေမှန်း မသိဘူး’

အဘိုးကြီးရဲ့ သား အကြီးကောင် ဆိုတာကတော့ အစ်ကို (တာရာမင်းဝေ) ပါ။ သားအငယ်ကောင် ဆိုတာကတော့ ကျွန်တော့်ကို ပြောတာပါ။

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းနေရာက သိမ်ငယ်သလို ခံစားမိသွားတယ်။ ဟုတ်တယ် အစ်ကို။ အစ်ကိုလောက်မှ တာဝန်မကျေဘဲကိုး။

အဲဒီနောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အစ်ကို အကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ ကိုငြိမ်းအေးအိမ်ကပဲ တာဝန်ခွဲပေးပြီး ဈာပနမှာ လက်ကမ်းစာစောင်ရိုက်ဖို့ စီစဉ်ကြ

တယ်။ ပုံနှိပ်ဖို့ကိုတော့ M.S.O ကပဲ တာဝန်ယူတယ်။ ကိုကြွက်နီက ကွန်ပျူတာ ရိုက်မယ်၊ ပန်းချီအပ်မယ်ပေါ့။ ဒီခိုင်းကတော့ SWN ။

အဲဒီ စာစောင် ရေးဖို့ကတော့ ကျွန်တော့်ကိုပဲ တာဝန် ပေးလိုက်ကြ တယ်။ အစ်ကို့ရဲ့ ဘဝအတ္ထုပ္ပတ္တိ အကျဉ်းရယ်၊ စာစု စာရင်းရယ်၊ ကောက် နုတ် စာရယ်၊ နောက်ပြီး ဖြစ်နိုင်ရင် အစ်ကို့ရဲ့ လက်ရေးစာမူရယ်ပေါ့။

အစ်ကို့ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ရေးဖို့ကျတော့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း သဘောနဲ့ မလုပ်ချင်ဘူး၊ ဒါနဲ့ ကိုကိုမြင့်နဲ့ မျိုးကိုမျိုးကို ချိန်းပြီး အကူအညီ တောင်းရတယ်။ အစ်ကို့ရဲ့ နောက်ဆုံး လက်ရေးစာမူကတော့ 'ငါတို့' စာပေ က 'ဟန်နီလေးက သူ့ဆီမှာ ရှိတယ်ဆိုလို့ အဆင်ပြေသွားတယ်။

ည ခုနစ်နာရီခွဲလောက်ကျတော့

ကျွန်တော်ရယ်၊ ကိုကိုမြင့်ရယ်၊ မျိုးကိုမျိုးရယ်၊ အောင်ခိုင်ရယ် လေး ယောက် စုပြီး ကျောက်ရေတွင်းမှာ နေတဲ့ မနော်ဟရီရဲ့ အိမ်ကို ထွက်ခဲ့ကြ တယ်။

ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားတော့ မနော်က သားလေး 'ခေတ်နေ' ကို အိမ်ပေါ်ထပ်ဆီ ပို့လိုက်ပြီး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲ ဧည့်ခံပါတယ်။ အစ်ကို့ ဓာတ်ပုံကို ရှာတော့ ဓာတ်ပုံက သေးသေးလေး နှစ်ပုံပဲ ရတယ်။

မျိုးကိုမျိုးကတော့ အစ်ကို့ အတ္ထုပ္ပတ္တိထဲမှာ ပါသင့်ပါထိုက်တဲ့ အချက် အလက်တွေ မကျန်အောင်၊ ခုနှစ် သက္ကရာဇ် မလွဲအောင် ဖုန်းဆက်ပြီး မေး တယ်။ ကျွန်တော်က စာကြမ်း စီတယ်။

ကိုကိုမြင့်က

'ကျောင်းဖွင့်ချိန် ကဗျာကိုတော့ ထည့်မှ ဖြစ်မယ်၊ မနော် အဲဒါလေး ပေးပါဦး'

သူ ကြိုပြောထားပြီးသား ဖြစ်မယ် ထင်တယ်။ မနော်က အသင့်ထုတ် ထားတဲ့ စာရွက်တစ်ရွက်ကို လှမ်းပေးတယ်။ ကိုကိုမြင့်က 'ကျောင်းဖွင့်ချိန်' ကို ဖတ်ရင်း ကောက်နုတ်စာ ထုတ်ဖို့ စာပိုဒ် ရွေးနေတယ်။

အတော်ကြာတဲ့အထိ သူ ရွေးလို့ မပြီးသေးဘူး။ ရွေးရခက်နေပုံရ တယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က လွှတ်ခနဲ ဝင်ပြောလိုက်မိတယ်။

'ဥဒါန်း ကဗျာထဲက ကောက်စာ ထုတ်ရင် မကောင်းဘူးလား'

‘ကောင်းသားပဲ’
 ကိုကိုမြင့်ကလည်း သဘောတူတော့ မနော်က
 ‘ဥဒါန်းလည်း ရှိတယ်၊ နေဦး၊ သွားရှာပေးမယ်’
 ပြောပြောဆိုဆို အခန်းထဲ ဝင်ရှာပြီး ပြန်ထွက်လာတော့ လက်ထဲ
 မှာ စာရွက်တချို့ ပါလာတယ်။ မနော်က
 ‘ဒီကဗျာကတော့ မိတ္တူမရှိဘူးနော်၊ ဒီမှာပဲ ကူးသွားပါလား’
 ကျွန်တော်က မနော်ဆီက ဗလာစာရွက်အလွတ်တွေ လှမ်းတောင်း
 ရင်း ပြောလိုက်တယ်။
 ‘အင်း ... ကူးသွားမှာပါ၊ ကျွန်တော်ပဲ ကူးလိုက်ပါ့မယ်’

[၄]

အစ်ကိုရေ ...
 အစ်ကိုရဲ့ ‘ဥဒါန်း’ ကဗျာကို ကျွန်တော့်လက်ရေးနဲ့ ဒုတိယအကြိမ်
 ကူးရေးနေရပြန်ပြီလေ။
 ဒီကဗျာကို ပထမ တစ်ကြိမ် ကူးရေးတုန်းကတော့ အစ်ကိုနဲ့ ကျွန်တော်
 ရဲ့ စတင် ဆုံစည်းခြင်းပါ အစ်ကို။ အခု ဒုတိယအကြိမ် ကူးရေးနေတာက
 တော့ အစ်ကို နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက် ခွဲခွာဖို့ပါလားဗျာ။
 အခု တစ်ခေါက်မှာလည်း ... မိုးရေ စိုစွတ်တဲ့ ညတစ်ညမှာပါပဲ
 အစ်ကိုရေ။
 ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာတော့ ...
 ဖြစ်နိုင်ရင်လေ အစ်ကိုအတွက် အမှတ်တရ ကျောက်တုံးတစ်တုံးကို
 ကြေးပြား ထွင်းပြီး တောင်သမန်မှာ ဖြစ်ဖြစ် ထားချင်တယ်။
 ပြီးတော့ အစ်ကိုရဲ့ ‘ဥဒါန်း’ ကဗျာကို နောင်တစ်ခေတ်ရဲ့ လူငယ်
 အဆက်ဆက် ဖတ်ရအောင် ကျွန်တော် ထိုင်ပြီး ကူးပေးနေချင်တယ်။
 မိုးသည်းတဲ့ ညတွေ မဆုံးမချင်းပေါ့ အစ်ကိုရယ်။

သရဖူမဂ္ဂဇင်း
 တာရာမင်းခေ ကွယ်လွန်ခြင်း တစ်နှစ်ပြည့် အမှတ်တရ။